

Şirvani Ədilli

***MƏNİM ODLAR
DİYARIM
(Şeirlər)***

"Türküstan" kitabxanası

Redaktor:

Fil. e. d., prof. Nəsir Əhmədli

Ədilli Şirvani

Mənim odlar diyarım. Şeirlər. Redaktor və ön sözün müəllifi fil. e. d., pr. N. Əhmədli. Bakı, “Adiloğlu”–2011, 112 səh.

Kitabda müəllifin vətənpərvərlik, sevgi, satirik və digər mövzularda olan şeirləri toplanmışdır. Kitab bədii ədəbiyyatla maraqlanan geniş oxucu kütləsi üçün nəzərdə tutulmuşdur.

BAKİ – “ADİLOĞLU” – 2011

Redaktordan:

Canı canan üçün sevən şair

Şirvani Ədillinin “Mənim odlar diyarım” şeirlər kitabının əlyazmasını diqqətlə oxuyub çox sevindim. İllərdən bəri beynimdə gəzdirdiyim, 1999-cu ildə iki ölkənin – Fransa ilə ABŞ-nin vətəndaşı və Milli Qəhrəman Jilber de Lafeyetə (1757-1834) həsr etdiyim “Altruist” adlı yazımda ifadə etdiyim bir keyfiyyəti gördüm onda. Heç kəsdən heç nə ummadan başqalarının qeydinə qalan, başqalarının azadlığı, xoşbəxtliyi naminə öz şəxsi, fərdi mənafeyini, var-dövlətini, lazım gələndə canını qurban verən adama *altruist* deyirlər. Latıncadan alınmış həmin sözü (*alter* – başqası) elmi ədəbiyyata məşhur fransız filosofu O. Kont (1798-1857) gətirib. Başqa əksliklərdə olduğu kimi altruizmlə ekoizmin “qızıl ortasını”, vəhdətini tapıb özündə birləşdirmək, yəni Füzulinin dediyi kimi, eyni vaxtda həm canı canan üçün, həm də cananı can üçün sevmək, sağlam canla sağlam canana qovuşmaq ideal variantdır. Bu fikri tələbə vaxtı – 60-cı illərdə yazdığım şeirlərimin birinin son bəndində belə ifadə etmişdim:

Ölüb can qurtarmaq istəmirəm mən,
Qurumuş budaqdan yerə nə kölgə?
Mən səni yaşadıb, özüm də, Vətən,
Yaşamaq istərəm səninlə birgə.

Eyni fikrə Şirvaninin “Döyüşə gedirəm” şeirində rast gəldim və fərəhləndim ki, çağdaş gənclərimiz yaşatmaq üçün yaşamaq amalındadırlar:

Mən döyüşə getmirəm fəda edəm canımı,
Mən döyüşə gedirəm məhv edəm düşmanımı.
Mən döyüşə getmirəm tabutum geri dönsün,
Məni kimsə ağlasın, kimsə yasa bürünsün.
Ölməyə qəhrəmanlıq, igidlik demərəm mən,
Hünərin var ölmədən igid, qəhrəman ol sən!
...Mən gedirəm millətin haqqını geri almağa,
Yağılar üzərində qəti zəfər çalmağa...

Şirvani “millət” deyəndə təkcə ərazisinin beşdə biri yağı tapdağında olan 9 milyonluq Quzey Azərbaucan xalqını nəzərdə tutmur, 50 milyonluq bütöv Azərbaycanı öz poetik düşüncəsinə hədəf seçir:

Oldu “Türkmənçay” Azərbaycanca tarix ləkəsi,
İki əsr oldu Quzey Rusiya müstəmləkəsi,
Sonra da oldu Güney farsdan əsarət çəkəsi,
Bu Araz millətə göz dağı olan seldir axı,
Zəngəzur, Göycə, Güney, Borçalı bir eldir axı!

Bütöv Azərbaycandan keçən, Məhəmməd Əmin Rəsulzadələrin, Əli bəy Hüseynzadələrin, Əhməd Cavadların, Üzeyir Hacıbəylilərin... arzusuna qovuşan bu yol daha da genişlənərək bütün türk dünyasını ağışuna alır:

Millət kimi artıq özünüdərk çağımızdır,
Türkün, Vətənin üç yanı namərd yağımızdır,
Dərbənddən üzü Kəngərə öz torpağımızdır,
Yadlarda qalan elləri azad edərək biz,
Yol dahilərin qoyduğu yoldur, gedərək biz!

Kitabda 100-ə yaxın müxtəlif mövzulu, müxtəlif janrlı şeir toplanıb. Mən onların bədii keyfiyyətini qiymətləndirmək istəmirəm. Qoy oxucu özü mülahizə yürütsün. Bircə onu deyim ki, Şirvaninin hər bir əsərində orijinal düşüncə tərzini, yenilik axtarışı duyulur. Şeirlərin bir hissəsi qəzəl janrındadır və burada müəllif əruz vəznini ilə heca vəznini arasında sanki bir körpü yaratmağa çalışıb. Ş. Ədillinin bu sahəyə aid “Əruz vəzninin sadələşdirilmiş qəlibləri” adlı maraqlı araşdırması da var.

Gənc dostumuza həm milli mücadilə yolunda, həm də bədii və elmi yaradıcılıqda uğurlar arzulayıram. Belə gəncləri görəndə istər-istəməz qürur hissi keçirirsən və düşünürsən ki, “Hələ yaşamağa dəyər bir az da”.

Nəsir ƏHMƏDLİ
Filologiya elmləri doktoru,
professor.

Vətənpərvərlik mövzusunda olan şeirlər

Əziz Vətən

Əziz Vətən,
Bu ürəyim, canım kimi,
Damarımda qanım kimi
varlığıma bağlısan sən!
Əziz Vətən,
Hər an necə qərar tutar
ruh bədəndə,
Qərar tutduq biz də səndə!
Azadlığın bizim üçün
bir səadət,
Əsirliyin bizə zillət,
Yad əllərdə qalan ellər
qəlbimizdə dərin yara,
Can verərik, qan tökərik,
çıxaq xoşbəxt sabahlara!
Əziz Vətən,
Sənə olan məhəbbətim
həyatıma mənə verən
hiss olubdur,
O ülvə hiss bu dünyada
mənə birgə doğulubdur,
Mənə birgə öləcəkdir,
Könlüm vətən sevgisiylə
ağlayacaq, güləcəkdir!
Bütöv Vətən,
Sən millətin ən böyük bir diləyisən,
Hava-su tək gərəyisən,
Bütövlüyün millət üçün şərəf-şandır,
Əsl ömür sürən insan
bu amalla yaşayandır!
Əziz Vətən, əziz Vətən,
Qəlbimizdə bütövsən sən,
Orda "Araz" adında bir

sərhəd də yox,
Ayrılıq yox, həsrət də yox,
Birdir Gəncə, Təbriz, Zəncan,
Kərkük, Bakı, Qəzvin, Tehran!
Qədim, ulu Əkbatanım,
İlk vətənim, ilk məkanım,
Bir eli də gərək anım,
Doğma, əziz Xorasanım,
Öz ünvanım,
Gündoğanım!
Yurdumun bütün elləri,
Xoyu, Dərbəndi, Kəngəri
bir olubdur, bir olacaq,
Bütöv Vətən torpağında
bir gün bütöv dövlətim də
qurulacaq!

18. 05. 2009.

Mənim Odlar diyarım

Bu elin hər daşının, torpağının türklüyü var,
Hər ağac, hər kolunun, yarpağının türklüyü var,
Suyunun, səhrasının, yaylağının türklüyü var,
Enməz, üçrəngli, böyük bayrağının türklüyü var,
Türklüyüm, bir uca milliyyətim – Odlar diyarım,
Qürurum, varlığım, heysiyyətim – Odlar diyarım!

Ulu tarix, ulu Kəngər, Alatey, Qutdu bu el,
Mərd Kiağsar, qoca Zərdüşt, Dədə Qorquddu bu el,
Odunun nuru ilə haqq yolunu tutdu bu el,
Qüdrətiylə ucalıb düşməni qorxutdu bu el,
Adı tarixdə qədimdən qədim Odlar diyarım,
Qürurum, varlığım, heysiyyətim – Odlar diyarım!

Köksü üstündə də baxma, neçə sərhəd dayanar,
Yenə gerçəkdə, ürəklərdə bütövdür bu diyar,
Lənətə gəlmiş o sərhədləri qırmaqdı qərar,
Xalqımın qırmağa güc-qüvvəsi də, haqqı da var,
Budur uğrundakı son niyyətim, Odlar diyarım,
Qürurum, varlığım, heysiyyətim – Odlar diyarım!

May, 2005.

Döyüşə gedirəm

Mən döyüşə getmirəm fəda edəm canımı,
Mən döyüşə gedirəm məhv edəm düşmanımı.

Mən döyüşə getmirəm tabutum geri dönsün,
Məni kimsə ağlasın, kimsə yasa bürünsün.

Ölməyə qəhrəmanlıq, igidlik demərəm mən,
Hünərin var ölmədən igid, qəhrəman ol sən!

Düşündürməz heç zaman döyüşdə ölmək məni,
Hər an hazır olaram öldürməyə düşməni!

Rus, ingilis, fransız – öz haqqına çatanlar,
Başqasının haqqını almağa can atanlar.

Mən gedirəm millətin haqqın geri almağa,
Yağılar üzərində qəti zəfər çalmağa!

Mən gedirəm qaytaram əsir elləri geri,
Qıram torpaq üstünə çəkilən sərhədləri!

Fevral, 2002.

Uğur marşı

Birdir bizim ellərimiz,
Dərbəndimiz, Kəngərimiz ,
Çıxıb qından xəncərimiz,
Hədəf bəlli, qərar qəti,
Uğur sənə, Türk milləti!

Var gücümüz, qüvvətimiz,
Özgəyə yox minnətimiz,
Bütövlükdür niyyətimiz,
Budur millət şərəfəti,
Hədəf bəlli, qərar qəti,
Uğur sənə, Türk milləti!

Aş Arazı, keç o taya,
Bax Təbrizə, Urmiyaya,
Gəl yenidən bu dünyaya,
Anla yenə bu hikməti,
Hədəf bəlli, qərar qəti,
Uğur sənə, Türk milləti!

Kim “böyüklük” edər bizə?
Qır sədləri, çıx Körfəzə,
Zalımları əzə-əzə
Al əbədi hüriyyəti!
Hədəf bəlli, qərar qəti,
Uğur sənə, Türk milləti!

Oktyabr, 2000.

Ay quzeydən gələn namərd

Şimal düşmənlərimizə

Ay quzeydən gələn namərd,
Qorxmursansa adımı de!
Qələmlə ad silən namərd,
Doğmamı de, yadımı de.

Ay quzeydən gələn namərd,
Məni yaxşı bilən namərd,
Məndən qorxub-silən namərd,
Axı yaxşı bilirsən sən,
Kimliyimi doğru desən
Kəsəmməzsən mənimlə şərt,
Qoyammazsan mənə sərhəd!

Desən hardan gəlir səsim,
Desən əlim çatır hara,
Sən olarsan mənə təslim,
Dağılarsan para-para!

Ay quzeydən gələn namərd,
Sözlə məni bölən namərd,
Saxta sözün, yalanların
Faş olacaq bil ki, yarın!

Tarix bir gün əsarəti
Keçmişlərə atacaqdır,
Ellər alıb hürriyyəti
Səadətə çatacaqdır!

Avqust, 2000.

Savaş

*Sahibsiz olan məmləkətin batması haqdır,
Sən sahib olursan bu vətən batmayacaqdır!
M.A.Ərsoy*

Millət kimi artıq özünüdərək çağımızdır,
Türkün, Vətənin üç yanı namərd yağımızdır,
Dərbənddən üzü Kəngərə öz torpağımızdır,
Yadlarda qalan elləri azad edərək biz,
Yol dahilərin qoyduğu yoldur, gedərək biz!

Bizlər sevərik xalqı, eli, milləti candan,
Öz xalqını sevməklə çatar haqqına insan,
Millətçilərək, indi bizimdir daha meydan,
Qoy hamı gəlib qüvvəmizi görsün, inansın,
Yoxdur önümüzdə elə qüvvət ki, dayansın!

Hürriyyət olar dünyada hər xalqa səadət,
Hürriyyətin uğrunda zəfərdir bizə qismət,
Bu yolda bizimlə olacaq çünki, ədalət!
Bir qovğada hansı ulusun qayəsi haqdır,
Haqqın gücünə sonda o qalib çıxacaqdır!

Aprəl, 2000.

Millətçilərək biz

Nə qəsbkarıq biz, nə əsarətçilərək biz,
Müstəmləkəlikdən ki şikayətçilərək biz,
Nə saxta, riyakar, nə də bidətçilərək biz,
Meydanda ləyaqətli siyasətçilərək biz,
Sadiq sözünə, andına millətçilərək biz!

Mənfur yağılar istəyinə millət əzilməz,
Namərd qabağında axı Türk oğlu əyilməz,
Xalq olmamış azad bu savaştan da çəkilməz,
Bir kimsə bu yoldan bizi ki, döndərə bilməz,
Çatsın səsimiz hər yana - millətçilərək biz,
Sadiq sözünə, andına, millətçilərək biz!

Yol başlamışıq vahid Azərbaycanımızçün,
Yox qorxu müqəddəs bu gedişdə canımızçün,
Heç bir vədə gəlməz ləkə Türk ad-sanımızçün,
Çıxmışsa qınından bu qılınc düşmanımızçün,
O bir daha dönməz qına, millətçilərək biz,
Sadiq sözünə, andına, millətçilərək biz!

İyun, 1999.

Bir eldir axı

Adımız Türkdü bizim, yurdumuz “Odlar”dır axı,
Ən qədimdən də qədim tariximiz vardır axı,
Xalqımız neyçün əsarətlərə düşürdür axı?
Niyə bu ellərin üstündəki yad əldir axı?
Zəngəzur, Göyçə, Güney, Borçalı bir eldir axı!

Oldu “Türkmənçay” Azərbaycana tarix ləkəsi,
İki əsr oldu Quzey Rusiya müstəmləkəsi,
Sonra da oldu Güney farsdan əsarət çəkəsi,
Bu Araz millətə göz dağı olan seldir axı,
Zəngəzur, Göyçə, Güney, Borçalı bir eldir axı!

Eləsin satqına, xainlərə lənət yaradan,
Zəngəzur, Göyçə de, hay torpağı oldu haradan?
Bəs deyilmiş kimi millət də qovuldu oradan,
Qəlbimizdə bu dərin ağrıdı, nisgildir axı,
Zəngəzur, Göyçə, Güney, Borçalı bir eldir axı!

Yağılar tapdağı altındakı nakam Qarabağ,
Çəkilən dağların üstündə olub bir yeni dağ,
Qarabağsız bəs olarmı bu elin bir günü ağ?
Həsretik biz bu əziz yurda neçə ildir axı,
Zəngəzur, Göyçə, Güney, Borçalı bir eldir axı!

Oldu yad ölkə yeri Borçalı tək cənnətimiz,
Orda yad ölkə vətəndaşlarıdır millətimiz,
Bir gün axır ki, yaranmazmı bütöv dövlətimiz,
Qəhrəman xalqımızın tarixi əvvəldir axı,
Zəngəzur, Göyçə, Güney, Borçalı bir eldir axı!

Yanvar, 1999.

Sevgi Őeirləri

Bəlkə bu şeir qaytaracaq,
o günləri?
Yox, hər halda qaytarmayacaq,
Daim sızıldayacaq
həsret yarasının yeri.

19. 04. 2010.

Varam

*...yoxsan,
Sən mənim üçün
Xoş arzularsan demək,
Baharda qarsan demək,
Qışda baharsan demək.
Yoxsan,
sən mənim üçün
daha çox varsan demək...*

B. Vahabzadə.

Varam!
Qışında qaram,
Yayında baram,
Varam, varam, mən varam,
Bir gerçəyəm, aşkaram!

Varam,
Hər an ürəyimdə
səni anaram,
Eşqinlə yanaram.
Varam,
Gördüyüm hər şeydə
səni bularam,
Səninlə qalaram.

Varam,
Mən sənə ömürdə
sonadək yaram,
Sənsiz bimaram!

12. 07. 2007.

Qəzəl

Heç nəyim yoxdur, cahanda bir nigarım var mənim,
Ondan ayrılısam nə səbrim, nə qərarım var mənim.

Heç nəyin çəkməz bu könlüm həsrətin bir dəm, fəqət
Yalnız o gülçün ürəkdə intizarım var mənim!

Ayrılıq həsrətlə doydurduqda aşiq könlümü
Sanki, Məcnun tək biyabandan güzarım var mənim.

Dörd fəsilnən dövr edər daim təbiət, amma bu
Gerçək eşqimlə ömürlük bir baharım var mənim.

Ey Ədilli, Tanrı bəxş etmişsə bu eşqi mənə,
Artıq aləmdə nə dərdim, nə qubarım var mənim!

06. 01. 2007.

Səadətım

Göydə bəxt ulduzu aramışam mən,
Nə bilim, sən elə göydən düşmüşsən!
Qapını üzünə qapamışam mən,
Çölündə “sən” adlı səadət ikən!

Bu könlüm gör necə sevibmiş səni,
Heç kimi o qədər sevməyəcək tək,
Ağıl bu qədərmi kor imiş yəni?
Ona görünməmiş bu boyda gerçək!

Ay mənim mələk tək məsum baxışlım,
Qəlbə düşmən oldum tərک edib səni,
Ölümсə cəzası bu günahımın,
Gəl öz əllərinlə vur öldür məni!

17. 07. 2006.

Səni sevə-sevə

Səni sevə-sevə böyüyürəm mən,
Çıxıram biryolluq uşaqlığımdan,
Qorxmuram dünyada sanki, heç nədən,
Hər ağrı-acıya hazırım hər an!

Səni sevə-sevə güc alıram mən,
Dağı dağ üstünə qoyuram, inan,
Səni sevə-sevə ucalıram mən,
Qovuşur gözümdə yerlə asiman!

Səni sevə-sevə, sevə-sevə mən,
Keçirəm ömrün hər bənd-bərəsindən,
Dözürəm taleyin hər sınağına,
Çatıram ömrümün xoşbəxt çağına!

Səni sevə-sevə, sevə-sevə mən,
Sevinnəm ürəkdən, gülləm ürəkdən!
Səni sevə-sevə bil, gülüm, hər an
Qəm-kədər deyilən nə varsa, yalan!

05. 04. 2006.

Mən ağlamaq istəyirəm

Mən ağlamaq istəyirəm
 sənsiz ötən günlərimi,
Sənsiz düşən axşamımı,
 sənsiz gələn səhərimi,
Sənsiz olan sevincimi,
 sənsiz olan kədərimi.

Mən ağlamaq istəyirəm
Sənsiz keçən hər bir anı,
Sənsiz mənə bəxş edilən
 uc-bucaqsız bu dünyanı.

Mən ağlamaq istəyirəm
Sənsiz ötən
 gənclik adlı xoş çağımı,
Sənsiz gülən taleyimi
 sənsiz yanan ocağımı.

Mən ağlamaq istəyirəm
 sənsiz baxan gözlərimi,
Sənsiz gedən ayağımı,
 sənsiz düşən izlərimi
 Mən ağlamaq istəyirəm!

Mən ağlamaq istəyirəm
 sənsiz vuran ürəyimi,
Sənsiz guya fəth etdiyim
 hər arzumu, diləyimi,
 mən ağlamaq istəyirəm...

Gülüm, axı sənsiz arzu
 arzu deyil,

Sənsiz dilək
 dilək deyil,
Sənsiz axı bu dünyada
 heç nə mənə gərək deyil!

13. 11. 2005.

Sən deyilsən

Get, daha sən
Sən deyilsən!
Get, get, daha,
 məndən döndər üzünü sən,
Bir sözünlə ürəyimdə öldürmüşən,
 dəfn etmişən özünü sən!
Sən əgər sən olsa idin
Bəlkə dünya
 başqa dünya olacaqdı,
Bəlkə ruhum bir ölməzlik,
 əbədiyyət bulacaqdı?
Necə batdın bu günaha,
Mənimçün yox oldun daha!
Bir sözünlə mən taleyin
 yolunda bərk yıxılmışam,
Bu yolun toz-dumanında
 sənlə birgə yox olmuşam...

01. 09. 2005.

Get, sevgilim

Get, sevgilim,
Su tək duru bir sevdadan,
Sevgi dolu bir dünyadan,
Ağrımadan,
Acımadan
bir anda əl götürdün sən.
Bir səadət qapısında
Varın olan, yoxun olan,
Sənə səndən yaxın olan
bir aşiqi itirdin sən!
Bir gerçək eşq dastanını
başlamamış bitirdin sən!
Get sevgilim,
O aşiqi bir də harda görəcəksən?
Nə küçədə, nə tinlərdə,
nə yollarda görəcəksən.
Görməsən də, bilməsən də
Yenə hər an o səninlə yaşayacaq,
Uzun ömür yollarında
Qəm yükünü səndən alıb daşıyacaq.
Görməsən də, bilməsən də
Ağlayanda göz yaşını
silən əlin mən olacam,
Dərd içində son təsəlli kəlməsini
deyən dilin mən olacam.
Görməsən də, bilməsən də
Qəmlərini sovuşduran,
Səni sənə qovuşduran,
Ümidini alışdıran,
Hey güldürüb-danışdıran
bir xoş baxış mən olacam,
Toz-dumanlı yollarına
yağan yağış mən olacam.

Bir xoş, həzin nəğmə səsi
Qəmlərini bircə anlıq unutsa
 həmin o səs mən olacam,
Həyatına məna verən
 sevgi, həvəs mən olacam.
Görməsən də, bilməsən də
Tale yolun bağlananda
Rastına bir cığır çıxsın,
 həmin cığır mən olacam,
Taleyində çatdığı hər
 sevinc, uğur mən olacam.
Tanımadın, tanı məni,
Səni sənsiz sevə-sevə
 sonda dönüb sən olacam!

29. 08. 2005.

Mənə çıx get deyən gözəl

Mənə “çix get” deyən gözəl,
Sonra “niyə aramırsan?”
deyərək inciyan gözəl,
Sanma səni unutmuşam,
Sənsiz keçən hər günümü
ürəyimdə yas tutmuşam,
Qəlbin həsrət yanğısını
göz yaşım ilə soyutmuşam!
Gecə-gündüz göz yaşımı
şəlalə tək axıtmuşam,
Mən xəyallar axınında
yüz yol sənə qayıtmışam,
Sanma səni unutmuşam!
Ağlamışam, ağlamışam,
çeşmələri qurutmuşam,
Ürəyimin tellərində
Qəm nəğməsi çaldırmışam,
qəm nəğməsi oxutmuşam,
Sanma səni unutmuşam,
Sanma səni unutmuşam!
Unudaram bu dünyada
hər acımı, fəryadımı,
Unudaram qəlbimdəki
hər arzumu, muradımı,
Unudaram öz adımı,
Unutmaram səni bir an,
Heç nə səni silə bilməz
bil ki, mənim yaddaşımdan!

Avqust, 2005.

Sənsiz bu dünya ki heç gəlir mənə

Sənsiz bu dünya ki heç gəlir mənə,
Sənsiz həyatımın mənası nədir?
Hər arzum, diləyim bağlıdır sənə
Mənim xoşbəxtliyim səndə, səndədir!

Tək sən ol, daha nə gərəyimdi ki?
Varlığın ömrümə yetər ki mənim,
Eşqinlə yaşayan ürəyimdi ki,
Dayansa bu ömrüm bitər ki mənim!

Gülüm, bu dünyada nədən keçsə də
Ürək heç keçərmi öz sevgisindən?
Yox, çətin bu sevda başımdan gedə,
Mənim varlığımda, özümdəsən sən!

24. 07. 2005.

Mənim biganə sevgilim

Bu könlüm gör nələr söylər
Mənim biganə sevgilim.
Səni arif bilər söylər,
Mənim biganə sevgilim.

Könül kamdan dönərmi heç,
Səmalardan enərmi heç,
Eşq atəşi sönərmi heç?
Mənim biganə sevgilim!

Qaçıb gözdən itər oldun,
Nə tez məndən gedər oldun,
Eşqdə bura qədər oldun?
Mənim biganə sevgilim!

Aramızda sədd nə boyda,
Sən o tayda, mən bu tayda,
Sən nə hayda, mən nə hayda,
Mənim biganə sevgilim!

Bildinmi “eşq” sözü nədir,
Bu həyatın özü nədir,
Seçdinmi ən düzü nədir?
Mənim biganə sevgilim!

Könül yanıb-alışacaq,
Xəyallara qarışacaq.
O kimlə söz danışacaq?
Mənim biganə sevgilim!

Sənsiz deyib-gülməz idim,
Heç özümə gəlməz idim,
Səni belə bilməz idim
Mənim biganə sevgilim!

May, 2005.

Adi bir insan tək tapmışdım səni

Adi bir insan tək tapmışdım səni,
İndi mələk kimi çıxdın əlimdən.
Yoox, yoox, sən bu eşqə saldınsa məni,
Mənlə olmasan da, yenə mənimsən!

Könül biganədir özgəyə, bil, sən,
Eşqim səmasında tək süzəsisən,
Yoox, yoox, sən adi bir insan deyilsən,
Allahın yerdəki möcüzəsisən!

Amma işlətdiyin o “yox” kəlməsi
Taleyimdə ağır qəzamdır mənim,
Bəlkə nə vaxtsa bir günah etmişəm,
Tanrıdan bu da bir cəzamdır mənim!

Bir ömür, bir həyat gedərmə hədə?
Belə qəm libası geyinməmişdim,
İtirəndə əzab çəkdiyim qədər
Heç səni tapanda sevinməmişdim!

21. 01. 2005.

Bir köhnə sevgi

Bu gün bir gözəli gördüm, qayıtdı
Bir köhnə məhəbbət, bir köhnə sevgi.
O ötən illərdən bir xoş həyatdı,
Nə qədər mehriban, nə qədər ülvü!

Aman Tanrım, on il keçməmiş sanki,
Yenə həmin gülüş, yenə həmin söz,
Qəlbim, hislərim də lap o zamankı,
Hər şey necə rəvan, hər şey necə düz.

O, həmin o idi, mən də həmin mən,
Biz dəyişməmişdik, dəyişən ildi.
Daha xoşbəxt idim o günlərimdən,
Sanki könlüm daha nakam deyildi.

O, həmin o idi, mən də həmin mən,
Kim deyər ötən gün qayıtmaz geri,
İnsanlar sağ olsa hər an yenidən
Qaytarıb yaşayar ötən günləri!

Ona solmayan bir çiçək demişdim,
Yenə solmamışdı, olsa da ana.
Mən elə bu cür də zənn etmişdim,
Gəlinlik nə gözəl yaraşmış ona!

07. 01. 2005.

Bir gözəl ağlar qoymuşam

Bir gözəl ağlar qoymuşam,
Daş ürəyim ağlamazmı?
O qara gözlərin ahı
Gözlərimi dağlamazmı?

O bir qızdı qəlbi kövrək,
Sanki göydən enmiş mələk,
Məni kim sevər onun tək?
Bu könlüm yas saxlamazmı?

Bir gün düşsə o dərd-sərə,
Nəzər salsa ötənlərə,
Nifrətindən vurub yerə
Şəklimi ayaqlamazmı?

Yanvar, 2004.

Bir an baxdım gül çöhrənə

Bir an baxdım gül çöhrənə,
Gözlərində mənə gördüm.
Baxıb gülümsədin mənə,
Gülüşündə yenə gördüm.

Sən bir xəyal dünyasısan,
İçində bir sevda yanar,
Eşqə əsir olasısan,
Dodaq susar, dilin danar!

Dil sussa da bilərəm mən
Baxışların nələr deyər,
Könlün hər an aşıqindən
Bir ömürlük eşq istəyər!

Dekabr, 2003.

Küsən yar

Dörd günlük sükutdan sonrakı zənglə
Dəstəyi qaldıran əlinə qurban,
Səsimi eşidib tez mənə ərklə,
“Küsmüşəm” söyləyən dilinə qurban!

Səni bircə kərə küsdürüncə mən,
Yüz kərə küsərəm özüm özümdən,
Sənin tək bir yara biganə olmaq,
Bu eşq aləmində böyük bir günah!

Varmı bu qəlbimə bir özgə məlhəm,
Bircə gülüşündən, bircə sözündən?
De ki, bu dünyada doyardımı bir dəm,
Əllərim əlindən, gözüm gözündən?

09. 12. 2003.

Taleyim veribdir bir kərə aman

Taleyim veribdir bir kərə aman,
Mən səni tapmışam səadətım tək!
İndi itirməkdən qorxuram yaman,
Qorxuram xəyala dönə bu gerçək!

Qorxuram bir daha görməyəm səni,
Bir də eşitməyəm incə səsini,
Bir daha süzməyəm gülər çöhrəni,
Bir daha duymayam gül nəfəsini!

Ürəyim səndədir, vermişəm sənə,
Köksündür əbədi ünvanım mənim.
Heç nə bu dünyada yar olmaz mənə
Sənin heyranınam, heyranım mənim!

08. 11. 2003.

Tale ulduzlarımız

Hara getsə görüşəcək
Yollarımız bir gün yenə.
Harda olsan alıb fələk,
Rast edəcək səni mənə!

Harda olsan, ordayam mən,
Harda olsam, ordasan sən
Yola çıxsaq yoldaşlıq biz,
Birdir olan səfərimiz!

Addımbaşı qoşayıq biz,
Etmə heyrət, sorma “nədən?”,
Axı göydə ulduzumuz
Qoşa yanır biz bilmədən.

Sənin üzün mənə doğru,
Mənim yönüm sənə sarı,
Tale tez-tez qoşa salar
Ulduzu cüt olanları!

Sentyabr, 2002.

Çixart gözündən eynəyi

Çixart gözündən eynəyi,
Görüm qara gözlərini.
Eynək sənin qənimindir
Örtüb bir cüt gövhərini.

Gözlərində qara eynək
Varsa necə görüm səni?
Gözlərimdə bir pərdə tək
Eynəyin kor edib məni!

Sənin o gözlərin ki var,
Gözəlliyin pəncərəsi.
Olmaz gözəlliklər aşkar
Qalxmasa qara pərdəsi.

Çixart gözündən eynəyi,
Qatma nifrət məhəbbətə,
Sənin kimi bir mələyi
Eynək döndərər ifritə!

Sən eynəksiz bir mələksən,
Əzərsən şeytani, şəri,
Eynək taxsan çəkəcəksən
O simana iblisləri!

Oktyabr, 2001.

Tale bizi görüşdü.

Tale bizi görüşdü
Təsadüflər təsadüfü bildiyimiz,
Hər gün gedib-gəldiyimiz
Bir məkanda.
Acı məktəb illərinə
vurulduğum,
Nuruna qurban olduğum,
Ömrümə bir naxış olan,
İndi isə mənə çox-çox
doğma olan, tanış olan
O gözləri sezdiyimdə
Düşündüm öz-özdiyümdə:
“Tanrı səni yazsa mənim taleyimə
ölməz idim,
Nə dərd, nə qəm bilməz idim!”
Hətta dilim dayanmadı,
Söz də dedim,
Söz də yedim.
Fəqət sandım
Addımbaşı rasta çıxan,
Qəlbləri yandırıb yaxan
Yüz-yüz, min-min gözəllərdən,
biri də sən!
Bu sadəcə mən biləndi,
başqa idi tale bilən,
Tale bizi görüşdü
addımbaşı biz bilmədən!
Zaman keçdi, günlər ötdü,
Tale bizi yaxın etdi
İllər boyu bir partada
oturmaq tək,
Lap əzəldən taleyimdə
yer etdiyini oldu gerçək!

Bu gözlərin o gözlərlə
Bir atası,
Bir anası
varmış demə,
Tale bir də o sevgini
qarşıma çıxarmış demə!
Mən ki səni
Əlim çatmaz,
Ünüm yetməz
Üfüqlər tək uzaqlarda
sanmış idim,
Öz bəxtimi danmış idim!
Gündüz Nur tək
başım üstə yanırmışsan,
Gecə Ay tək
başıma dolanırmışsan!
İndi sənə budur sorum,
Gecə Ayım, gündüz Nurum,
Tanrı səni yazsa mənim taleyimə
ölərəmmi?
Səndən başqa kim iləsə
xoşbəxt ola bilərəmmi?

Sentyabr, 2001.

Qəzəl

Sən bilirsənmi mənimçün nə deməksən, gözəlim?
Kim nə anlar ki, desəm, sən ki mələksən, gözəlim?

Tanrı çox şəxsə gözəllik yetirər, qəlb verməz,
Sən gözəlliklə də, qəlbinlə də təksən, gözəlim!

Mənə hey öylə gəlir ki, bu mələkliklə axır
Şəri-şeytanı əzib, məhv edəcəksən, gözəlim!

Sanki sevdim səni hissimplə də, ağımla da mən,
Hava-su tək mənə dünyada gərəksən, gözəlim.

Kim bilər, kim bilər aşıqliyimin hikmətini?
Bu “kobud dünyamız”a incə bəzəksən, gözəlim.

Sən bu Şirvaninin ömründə səadət naxışı,
Ürəyində ən uca arzu-diləksən, gözəlim!

Oktyabr, 2000.

Quşciğaz

Asudə, sevimli bir quşciğazsan,
Budaqdan budağa gəzərsən hər an,
Qonduğun budaqlar əyilər həməni,
Titrəyər ağacın kökü yerindən!

Hər zaman maili duran budaqlar,
Sənin həsrətini içində saxlar,
O müti aşıqlər hazırdir hər gün,
Ayağın altında əyilmək üçün!

Müti aşıqlərin zövq verər sənə,
Əzib oynadarsan ayağın altda,
Səndən usanmazlar budaqlar yenə,
Onlar kam alarlar bundan həyatda!

Əzəldən dik duran budaqlar da var,
Heç zaman əyilməz, məğrurdur onlar,
O dik budaqlara qonmağın çətin,
Gərəkdir əyilsin sənin qamətin!

Sənə əyilməyən dik budaqlara
Qona bilməməyin yandırar səni,
Bu dəmdə qəlbinə vurular yara,
Daha unudarsan köhnə peşəni.

Bilərsən aşıqlik nə cür olarmış,
Aşıqdə bütövlük, ləyaqət gərək,
Əsl aşiq olan məğrur olarmış,
Eşqin, mütisənsə, saxtadır demək!

Oktyabr, 2000.

Özüməm

Məni necə görmək istəsən də sən,
Bil ki, başqa biri edə bilməzsən,
Sən nə görürsənsə, o da mənəm, mən,
Yaxşı bax, bu qaşım, bu da ki, gözüm,
Əmin ol, bu mənim özüməm, özüm!

Kim nə söyləyirsə, qoy özü bilsin,
Nə gərək bununçün qürur əyilsin,
Bu mənəm, xoşuna gəlsə gəlsin,
Gəlmirsə yenə də yoxdur bir sözüm,
Bax, gülüm, bu mənim özüməm, özüm!

Mən buyam, olmaram sabah başqa cür,
Ruhum ki yarımçıq deyil, bütövdür,
Ancaq bir üzümlə sürərəm ömür,
Bil ki, yoxdur mənim ikinci üzüm,
Yaxşı bax, bu mənim özüməm, özüm!

Mart, 2000.

Günah özümdədir.

Eşqim bu sükuta dözəmməyəndə
Dərd verən deyirəm nahaqdan sənə,
Axı sənin məndən nə xəbərim var,
Mən ancaq baxıram qıraqdan sənə.

Sanıram sənə bu qəlbimi açsam,
Açaram bir böyük qəbahətimi,
Deyirəm qarşında qəbahətim tək
Gizlədim içimdə məhəbbətimi!

Bəlkə də bu namərd dilimi açsam
Bir anlıq sən gedib xəyala dərin
Yenə də mehriban baxışlarınla
Baxarsan üzümə, qaçar ləblərin.

Səndən ki özgə şey görməyib gözüm,
Bir kəlmə nədir ki, dəyişəsən sən,
Bir kəlmə nədir ki, nifrətə dönsün
İllərin dostluğu, sayğısı birdən!

Özgələr içində qıraqdan baxıb,
Nə salam söyləyib, nə söz deyərsən,
Təklidə onun da əvəzin çıxıb
Hər sözünlə sanki, üzr istəyərsən!

Aşiq ki heç zaman, heç bir çətində
Eşqin yollarından çəkilməz geri,
Böyük bir sevginin həqiqətində
Yoxdur bir təkəbbür, təvazö yeri!

Fevral, 2000.

Tək bənd

Ayrılığın son qoyubdur hər şeyə,
Sən getmişən, arzu gedib, kam gedib,
Kədər gəlib mənle ömür etməyə,
Sevinc mənə alışmamış xam gedib!

Noyabr, 1999.

Möhtacam

Bir ox olub, gəl sinəmə bat mənim,
Hər an sənin gəlişinə möhtacam.
İstəyirsən sevincimi qəm edib
Qəhimə gül, gülüşünə möhtacam!

Gəlib məndən əhvalımı soruşma,
Dərd-qəhimə şərik olma, qarışma,
Küsülü tək bir söz demə, danışma,
Baxışına, duruşuna möhtacam!

Qayıt gülüm, gözüm gürsün çöhrəni,
Xəyalına əsir etmə sən məni,
Həqiqətdə görəmməsəm mən səni,
Bir yuxuma girişinə möhtacam!

20. 11. 1999.

Səndədir

Gülüm, baş götürüb getsəm də hara,
Xoşbəxt həyatımın özü səndədir,
Çoxdur ürəyimə vurulan yara,
Hər ürək yaramın közü səndədir!

Yüz insan görsəm də tənhayam yenə,
Möhtacam sevincdə, kədərdə sənə,
Bu qəmli dünyada bir kərə mənə
Taleyin güləcəkdir üzün səndədir!

Bərələr keçirəm, bəndlər yarırım,
Hara əl atıram, qəm qoparıram,
Hər şeyi "sən" görüb, "sən" axtarıram
Hər an bu könlümün gözü səndədir

17. 11. 1999.

Qəzəl

Yaxşı ki, eşq aləmində sən, gülüm var olmusan,
Heç zaman dönməz bu sevdama səbəbkar olmusan.

Səndən əvvəl də çox afət qəlbimə mehman olub,
Qəlbimi tərək etməyib tək sən vəfadar olmusan.

Tək sənə oldum nədən aşiq, buna olmaz səbəb,
Sən mənə Xaliq yetirmiş sevgili yar olmusan.

Çatdım aləmdə səni sevməklə mən kamilliyə,
Qəlbimə zülmət qaranlıqdan xilaskar olmusan.

Səndə tapmışdır Ədilli ömrünün mənasını,
Sən sevincimdə səadət, qəmdə qəmxar olmusan!

17. 11. 1999.

Tək bənd

Sən tək bir gözəli görən bir insan
Ürəyi sinədə qoya bilərmi?
Lap yüz illik ömür sürən bir insan
Sən olan dünyadan doya bilərmi?

Aprəl, 1999.

Gözəlliyn var

Gülüm, heç özündən varmı xəbərin?
Qəlbləri yandıran gözəlliyn var!
Ləbin çeşməsidir abı-kövsərin,
Cənnəti andıran gözəlliyn var!

Sən tək bir gözəlin yox ki qiyməti,
Kim danar dünyada bu həqiqəti?
Min bir gözəllikli bu təbiəti
Hərdən utandıran gözəlliyn var!

Gözəl olduğunu sən bilə-bilə,
Danışıb-gülürsən naz-qəmzə ilə,
Sən özün naz edə bilməzsən belə,
Səni nazlandıran gözəlliyn var!

Mart, 1999.

Nəyinə gərəyəm

Bütün bu təbiət heyranındısa,
Dünyanın nəyi var qurbanındısa,
Görəni ram etmək imkanındısa,
Nəyinə gərəyəm axı mən sənini?

Mən bələd olaram eşqin dadına,
Şeirlər qoşaram sənini adına,
İstəsən, yanaram sənini oduna,
Nəyinə gərəyəm axı mən sənini?

Çəkərəm mən sənini eşqində zülüm,
Buna görə səni minnətdar bilim?
Yox, yox, mən özüm də bilirəm, gülüm,
Nəyinə gərəyəm axı mən sənini?

Nə fərqi, aşıqəm, aşıq deyiləm,
Eşqimə sadıqəm, sadıq deyiləm,
Bircə gülüşünə layiq deyiləm,
Nəyinə gərəyəm axı mən sənini?

Məni tanısan da, özünçün görmə,
Sənə "haqq" verilib, salam da vermə,
Mənə ürək verən eyham da vurma,
Nəyinə gərəyəm axı mən sənini?

Hərdən üzümə də gəlib gülərsən,
Bir sözünlə məni xoşbəxt elərsən,
Sən bunu sədəqə yəqin bilərsən,
Nəyinə gərəyəm axı mən sənini?

Demərəm “bu dünya belədir, niyə?”
Tək tanrı sahibdir çünki, hər şeyə,
Varsa bir sədəqən, ver dilənçiyə,
Nəyinə gərəyəm axı mən sənin?

Fevral, 1999.

Qəzəl

Var vücudumda dərin yarası naz etməyinin,
Vəsdir yarasının çarəsi, naz etməyinin

Səndə bir başqa gözəllik də görünməz gözümə,
Olmuşam təkçə mən avvarəsi naz etməyinin!

Məndə can qalmaz axır sən bu qədər naz eləsən,
Badına getdi canım parası, naz etməyinin.

Əl çəkim, baxmayım heç, bəlkə yumum gözlərimi?
Oduna yandı gözüm qarası, naz etməyinin.

Bu əsirlikdən Ədilli necə azad olsun?
Qəlbimi ovladı macərası naz etməyinin!

Yanvar, 1999.

Mənimçün yaranmamısan

Bəlkə qiyməti var sən tək dilbərin,
Bəlkə bu dünyada var bərabərin?
Gözəlim, sən bütün gözəlliklərin
Bəlkə zirvəsində dayanmamısan?

Hər bir eyhamının sirri var dərin,
Görəsən özünün varmı xəbərin?
Səni bu dünyada görməyənlərin
Hələ ki, qanına boyanmamısan!

Görəndə bu qədər gözəl çöhrəni
Sanki bir bədbinlik bürüyür məni,
Allah kiminçünsə yaradıb səni,
Bilirəm, mənimçün yaranmamısan!

Yanvar, 1999.

Məni vəd gözləyən görməyəcəksən

Məni vəd gözləyən görməyəcəksən,
Tez-tez gördüyün o əziz məkanda.
Bil ki, səbəbkarsan hicrana tək sən,
Sonda darıxsan da, darıxmasan da!

Burda axı mənim nə günahım var?
Hər şey istəyinlə olub hər zaman.
İndi də sən özün verirsən qərar,
Qızın inadına nə deyər oğlan?

O ilk tanışlığın xoş xatirəsi
Başqa görüşlərdən üstün olubdur,
Hər günün olsa da eşqi, həvəsi,
İndi mənə qalan ilk gün olubdur!

Yəqin inciməzsən məndən heç zaman,
İncisən özündən inciyəcəksən,
Bəlkə də bir zaman olub peşiman
“Ayrılacaq” sözündən inciyəcəksən!

14. 10. 1998.

Bilərəmmi mən

Gülüm, səni görüb ürəyim dolub,
Dilimlə danışa bilərəmmi mən?
Bu eşqli dünyada aşıqın olub
Məcnunla “yarışa” bilərəmmi mən?

Baxanda gözüne sənin bir anlıq,
Həm nifrət görürəm, həm mehribanlıq,
Sonda qalmamaqçün mənə qaranlıq
Özündən soruşa bilərəmmi mən?

Bir gün olsam səni yolundan qoyan,
Çıxıb qənşərinə söyləsəm “dayan”,
Qəlbimin bu sonsuz hissini əyan
Etməyə çalışa bilərəmmi mən?

Nakam aşıqinə sən gülə-gülə,
Gözəlliyin ilə, naz qəmzən ilə,
Hər gün ürəyimə od qoysan elə
Bir gün də alışa bilərəmmi mən?

Gzəlim, bu könlüm hər axşam-səhər,
Bil ki, təkçə sənin fikrini çəkər,
Sən məni bəxtimə düşməsən əgər
Bəxtimlə barışa bilərəmmi mən?

Sentyabr, 1998.

Qəzəl

Olub eşq aludəsi, bir gülürüz yar sevirəm,
Daha aləmdə nə bir dərdi-qəmim var, sevirəm!

Bir sevən qəlbə nə xiffət, nə kədər mail olar?
Sevgisiz başa fəqət dünya gələr dar, sevirəm!

Sevdiyimdən bəri biganəyəm hər yad gözələ,
Olub öz yarım bir əhli-vəfadar, sevirəm.

Əsl aşiq gerek aşıqlıyı ar eyləməsin,
Hətta məcnunluğu da eyləməyib ar, sevirəm.

Eşqimi yüz dəfə ərz eyləmişəm mən o gülə,
Osa hey sevdiyini eyləyir inkar, sevirəm.

Onda sahibi-cahan oldu ki, Şirvani, o yar
Dedi – öz sevdiyini eyləyib iqrar – “sevirəm”!

İyul, 1998.

Qəzəl

Səni sevən, gözəlim, təkcə bir nəfər kim olar?
Cahanda tək səni sevməklə bəxtəvər kim olar?

Bir an görünməyinin həsrətiylə bəs gözəlim,
Məhəllənizdən ötən, söylə, hər səhər kim olar?

Bir az kobud yanaşıb, sonradan həyanı görüb,
Tez ar edib axıdan damla-damla tər kim olar?

Əgər həqiqi deyildirsə aşığın, gözəlim,
O "yox" sözünlə edən dünyadan həzər kim olar?

Bu tale hər cürə saldıqca hey aralı bizi,
Bu intizarda çəkən qüssə, qəm, kədər kim olar?

Ədilli bəlkə də heç layiqin deyil, gözəlim,
Cahanda bəs sənə layiqli bir bəşər kim olar?

İyun, 1998.

Qəzəl

Hər yerdə, məkanda çıxan aşkara məhəbbət,
Hər yerdə də hər dərdimizə çarə məhəbbət.

Könlüm deyəsən bir təzə sevdaya düşübdü,
Bəslər o mələk çöhrəli bir yara məhəbbət.

Gördükcə yarın üstəlik əxlaqını hər dəm
Qəlbimdə vurur şövq ilə fəvvarə məhəbbət.

Aləmdə təkə aşiq olub vəslə çataq biz,
Uğrunda qoy etsin bizi avvarə məhəbbət.

Qoy biz yaşayaq ki, hər an eşq ilə, çıxartsın
Aləmdə bizi xoş günə, rüzgara məhəbbət.

Düş eşqə gözəl hislərinin möcüzəsin gör,
Malikdi müəmmalı min əsrərə məhəbbət.

Şirvaniyə yoxdursa məhəbbət, nə gerek söz?
Baisdi bu könlümdə hər əş'ara məhəbbət!

İyun, 1998.

Qəzəl

Gözəlim, öylə gözəl, incə gəlirsən ki, mənə,
Bilmirəm mən nəyi layiq görüm aləmdə sənə!

Bir baxışda sənə qurban verirəm hər şeyimi,
Sən olursan bu gözümdə, gözəlim, bircə dənə.

Bəlkə də səndən uzaq sanmaram, ancaq görənlər an
Unudub hər şeyi, könlüm sənə təslimdi yenə.

Deyəsən axırı bu hiss məni məcnun edəcək,
Sənə bu eşqimin artır gücü gündən də günə.

Nə qədər vəslinə də çatmayıb öz dilbərinin
Bil ki, aşiqdə də sığmaz gözəlim, ruh bədənə.

Gəlişindən bu təbiət də şərəf duydu sənin,
Səni mən qısqanıram, gül-çiçəyə, çöl-çəmənə.

Necə heyranın olub gör ki, bu Şirvani sənin
Qurbanam, sən kimi qızlar yetirən bir Vətənə!

09. 06. 1998.

Qızlar

Vüsal həsrətiylə, eşq həvəsiylə,
Vuran ürəklərin yarası qızlar.
Hər yerdə, məkanda bu eşq əhlinin
Hər zaman başının bəlası qızlar.

Gələndə qəmzəylə, nazla, eyhamla,
Doldurar qəlbləri arzuyla, kamlə,
Hər yeri düşəndə bircə məqamla,
Ən böyük bir sevda dünyası qızlar.

Bu qızlar qəlbləri sevdaya salıb
Gözdə zirvələrə qalxıb, ucalıb.
Müqəddəs analıq yükünü alıb
Olar gələcəyin anası qızlar.

Qızlara yaraşır ola mehriban,
Olmaya acıdil, yersiz danışqan,
Olanda özünə biganə, nadan,
Olar xaliqinə də asi qızlar.

Bəzən bir namərdi həmdəmi sanıb,
Sadələvh qəlblə hər sözə inanıb,
Bir özgə məqsədli "eşq"ə aldanıb
Sonradan peşiman olası qızlar.

Qızların qəblərdə necə sehri var,
Bu nə bir gözəllik, bu nə iqtidar,
Hansı bir məkanda peyda olsalar
O dəm həmin yerin səfası qızlar.

Aprel, 1998.

Qəzəl

Hər kimə sevdalı bu aləmdə sevda yetməyə,
Yəqin aləmdə o insançün dəyər vay etməyə.

Sanki bu aləm yaranmış eşq üçün, sevda üçün,
Can yaranmış yar üçün hər dəm onu pay etməyə.

Ey Ədilli, bil ki, nahəqdir, çalışma dünyada
Özgə bir zövqü bu eşqin zövqünə tay etməyə!

Mart, 1998.

Gözəl qız, sən nə gözəlsən.

Gözəl qız, sən
Nə gözəlsən? –
 qaş qara, gözü qara,
Özgə bir zövq, bir gözəllik
 bil yanında üzüqara.
Nə gözəlsən, ay gözəl qız,
Saçı qara, üzü bəyaz,
Üstəlik də edəndə naz
Könül necə məftun olmaz?
Təbiətin gör bir necə
 hökmü vardır,
Hansı dahi,
 bir ilahi
 sənətkardır,
Yaradıbdı sənin kimi bir əsəri,
Gözəlliyi fəth eləyibdi göyləri!
Kim çəkibdi ağ üzünə o xalını?
Sehrə salıb camalını.
El dilində bir söz yaşar,
Gözələ lap al da geysə,
 şal da geysə
 tez yaraşar.
Əslində belə baxsan,
Geyim nədir? – cansız əşya,
Sən geyimə yaraşırısan!
Sən belə bir gözəlliklə
 təbiətin eyhamısan,
Sənətkarlar ilhamısan,
Hər dəmində şairlərin
 şeyrisən, qəzəlisən,
Gözəlliklə bu dünyanın
 yoxsa ki, bir axırısan,
 əzəlisən?

Qəzəl

Kim sevsə bilər ki, necə hikmətdi məhəbbət,
Ən aliməqam dünyada nemətdi məhəbbət.

Asudə o kəsdir çatıb eşqində vüsala,
Arif olana əsla səadətdi məhəbbət.

Aşiqliyə biganədi, cahildi yəqin ki,
Kim söyləsə ki, sadəcə şəhvətdi məhəbbət.

Eylərmi xəyanət yarına aşiq olan kəs
Daim qalan ülfətdi, sədaqətdi məhəbbət.

Sevdikcə də mənən durulub pak olar insan,
Zalımlığa, namərdliyə nifrətdi məhəbbət!

Bir ali ləyaqətdi, mərifətdi bəşərçün,
Kamilliyə yol, haqqa itaətdi məhəbbət.

Kim eşqə inanmır, yanılır bilsin o əsla,
Aləmdə danılmaz bir həqiqətdi məhəbbət.

Şirvani, deyək qoy elə mənəli bu ömrün
Mənası məhəbbətdi, məhəbbətdi, məhəbbət!

Oktyabr, 1997.

Olasan mənim

(Sifarişlə yazılmış şeir)

Gözəl qız deyirsən adım Nigardır,
İstərəm nigarım olasan mənim.
Bu qışı, payızı olan cahanda
Çiçəkli baharım olasan mənim!

Sən oldun qəlbimin eşqi, həvəsi,
Bu könlüm istəmən başqa bir kəsi,
Həkim qız, mənəm bir vüsal xəstəsi,
Sən də xilaskarım olasan mənim!

Sən olsan ömrümün tək səadəti,
Neynirəm mən daha varı, dövləti,
Dünyaya vermərəm saf məhəbbəti,
Sən hər dövlət-varım olasan mənim.

Sən bu xoş həyatda hər arzum, kamım,
Eşqim, məhəbbətim, şeir ilhamım,
Ən gözəl dövrüm, günüm, əyyamım,
Ən xoş ruzigarım olasan mənim.

Bir kəsə könlümü açdımsa, inan,
Xəyanət etmərəm ona heç zaman,
Sən də bu sevdaya inanıb hər an,
Əhli-vəfadarım olasan mənim!

Oktyabr, 1997.

Qəzəl

Aşıqlərə afətlərinin vəsli gərəkdir,
Möhtaclıq axır aşiqi məhv eyləyəcəkdir!

Bir gün bu könül odlanacaq ehtirasından,
Söndürməyə dünya bizə dar, ömr gödəkdir!

Can məhvi görünməz gözə eşq ehtirasından,
Məhv etsə də eşq aşiqi, aşiq sevəcəkdir!

Pərvanə nə cür ki, özünü yandırır odda,
Onda axı eşq vəsli üçün çırpan ürəkdir.

Şirvani, bu qəlblərdəki eşq hissi əzəldən
Ən incə naxışlarla bu dünyaya bəzəkdir!

Avqust, 1997.

Sevgilim

Sevgilim, çöhrən bir bahar çiçəyi,
Heç vədə solmayıb, solmayacaq da!
Mənimçün elin min gözəl-göyçəyi
Sənin tək olmayıb, olmayacaq da!

Sevgilim, çöhrəni görəndə bir dəm,
Mənə bu dünyada nə kədər, nə qəm?
Bu könlüm özünə sənin tək həmdəm
Heç yerdə bulmayıb, bulmayacaq da!

Sevgilim, bu gözüm görməz özgəni,
Tale çıxarandan qarşıma səni.
Heç kim bu cür dəli sevdaya məni
Heç zaman salmayıb, salmayacaq da!

Noyabr, 1996.

Qəzəl

Dilbərə, o hüsnünə heyran qalanın var sənin,
Hər gəliş, hər halətindən zövq alanın var sənin.

Bir kərə şəfqətli çöhrəndən görərkən bir gülüş
Min bəlalardan çıxıb bidərd olanın var sənin.

Dilbərə, xaliq nə cür xəlq eyləmiş sən tək bəşər?
Çöhrənə bir büt deyib səcdə qılanın var sənin.

Sənlə dərk eylər könül Məcnun nədir, səhra nədir,
Qeys tək səhrada məskənlər salanın var sənin.

Dilbərə, sənlə cəhənnəmlər də dönmüş cənnətə,
Ömrünə vəslinlə xoşbəxtlik bulanın var sənin.

Dilbərə, kim dərk edər bir gerçək eşqi dünyada,
Söyləməz Şirvaniyə “zərrə yalanın var sənin”!

Oktyabr, 1996.

Qəzəl

Gözəl, hüsnün ürəklərdə nə halətdir, biləydin kaş,
Görüb, dərk etmək əslində nə hikmətdir, biləydin kaş.

Gözəl, hüsnündə xaliqdən nə möcüz iqtidar vardır,
Ki, baş əymək önündə bir şərəfətdir, biləydin kaş.

Gözəl, səndən bu könlümdə olubdur hislərim pünhan,
Bu pünhan hislərim məhz o məhəbbətdir, biləydin kaş.

Gözəl, bir yol bu dünyada sənə biganə davranmaq
Məhəbbət aləmində bir cinayətdir, biləydin kaş.

Gözəl, varsan deyə sevmiş Ədilli ömrünü bil ki,
Bu hər bir vaxt danılmaz bir həqiqətdir, biləydin kaş.

İyul, 1996.

Özünə vurulmuşam

Bir gülərüzlü dilbər bir taleh məqamında
Ürəyimə iz salıb, izinə vurulmuşam.
Gözləri gözlərimə tuş olanda bir anlıq
Gözlərimlə danışan gözüne vurulmuşam!

Bu dilbərin surəti “mən”inin güzgüsüdür,
O gözəllik, məlahət qəlbinin cizgisidir,
Qəlbimdəki bu sevgi ilahi sevgisidir,
Danışanda dilinin sözünə vurulmuşam.

Bu dilbərin adına qəlbimdəki yer dərin,
Varlığını duyanda ruhu edər səp-sərin,
Könlüm mənə deyir ki, bu sevdiyim dilbərin
Nə qaşına, nə də ki gözüne vurulmuşam,
Özünə vurulmuşam!
Özünə vurulmuşam!

Iyul, 1996.

Qəzəl

Əhsən o dünyaya ki, sən tək gözəl cananı var,
Şükr, Allahın bizə bir böylə ərməğanı var.

Mən nə xoşbəxtəm səni görmək mənə olmuş nəсіб,
Xalığın dünyada milyonlar ilə insanı var.

Min bəla sən tək yarın eşqiylə virandır hər an,
Sənlə rast olduqda qəlbin başqa bir sultanı var!

Göz görüb “bir dəm sənə baxmaq qənimətdir” deyər,
Çünki, hüsnündən gələn min bir könül dərmanı var.

Cahil olmazmı Ədilli bilməyincə qədrini?
Səndə ömrün şövqü, dünya zövqü, hikmət kanı var!

İyun, 1996.

Oldu

Fələyin çarxı dolaşdı,
Gözün gözümə sataşdı.
Ehtirasım coşub daşdı,
Qəlbim biixtiyar oldu!

Tanrıdanmı gələn meydi,
Əlim ürəyinə dəydi,
Necə yumşaq bir ürəkdi,
Hər yetənə şikar uldu!

O çöhrənə bir büt dedim,
Qoy mən səcdəsinə gedim,
Bircə kəlmə üns eylədim,
Kədər məndən kənar oldu.

Sənlə bu dünya cənnətdi,
Gözüm baxmağa minnətli,
Bilmədim bu nə hikmətdi,
Könül sənsiz bika oldu.

Yer-göydür çöhrənə heyran,
Sənlə zənginləşdi cahan,
Sən tək gözəl qızlar hər an
Cahana iftixar oldu!

Fevral, 1996.

Qəzəl

Bir kərə gördüm səni ey gül, qərarım qalmadı,
Oldun hər zövqüm mənim, bağım, baharım qalmadı!

İstədim bir qoxlayıb ətrindən ilham almağı,
Etməyə neynim, əlimdə ixtiyarım qalmadı.

Əl götürdüm bil, həyatımdan bu sənsizlikdə mən,
Çünki, ömrümdə sabaha etibarım qalmadı.

Bircə müşkül dərdimə ölməklə eylərdim dava,
Çünki, asan etməyə öz iqtidarım qalmadı.

Hansı bir xoşbəxt təsadüf oldu ki, Şirvaniyə
Bir kərə “can” söylədin, dərdim, qubarım qalmadı!

Aprəl, 1995.

Qəzəl

Tər güllərin də bülbülə avazı var imiş,
Həm rəhmi, həm məhəbbəti həm nazı var imiş.

Nikbin olur görəndə könül böylə gülləri,
Ömrün də böylə gül yetirən yazı var imiş.

Sən bir kübar, mən sə fəqir, çoxdu fərqimiz,
Bu eşqə fərqimiz kimi narazı var imiş.

Artmaz bu sevgim ey gül, axı başqa-başqayıq,
Yəqin məhəbbətin də çoxu, azı var imiş.

Şirvani bircə söz yazamaz nikbin olmasa,
Nikbin olanda mütləq onun sözü var imiş.

Noyabr, 1994.

Satirik şeirlər

Rüşvətxor müəllim

Qurtar bizi, Allah, sən özün ahı-amandan,
Bəd günlərə qaldıq.
Dövranın əzabından usandıq da bu candan,
Sap-sarı saraldıq.
Olduq tələbə, sandıq olar bizlərə xoş gün,
Heç verdilər imkan?
Tez vurdu fələk bəxtimizə dərd ilə möhrün,
Olduq da peşiman.
Dövranda gələmiş günümüz qara bizimçün,
Məğbul zamanından.
Başlarmış o günlər yeni macəra bizimçün,
Dad imtahanından!
Öyrənmək əvəzdən də biliklər başımızdan
Çıxdı bu zamanlar.
Sanki, gəlib olduq naşı biz ən naşımızdan,
Keçdikcə yalanlar!
Məllim dedi: -İstərsən əgər almağa qiymət,
Elm ilə çalışma.
Fikr eyləmə, sakitcə gəlib ver mənə rüşvət,
Aşkarda danışma!
Yazmaqla xeyir gəlməsə qiymət yazarammı?
Ağlınla düşün bir.
Yüz gün oxusan mən bu yolumdan azarammı?
Kəndindədi təqsir.
Baxmam bilənə, bilməyəne, gəlməsə rüşvət,
Axmaqdı baxanlar!
Rüşvət verib həm də gəlib etsin mənə minnət,
Haqq əhli çıxanlar!
Hər yerdə çalışqan tələbə düşmənim oldu,
Bil, böylə həqiqət!
Çünki, belə yol bizlər üçün sərfəli yoldur,
Yox bizlərə töhmət!
Sən sorma o qiymət alan avvarəni məndən,

Onlar məni andı.
Get, sən də gətir, eyləmə kəm parəni məndən,
Müşküllər asandır.
Pul yoxsa da lap hörmət edib pay gətirərsən,
Tut kəndini sən saf.
Lap hörmət edib payını hər ay gətirərsən,
Yumşalmayan əclaf!
Sən get gətir “induşka”, toyuq, ya qoç ətindən,
Ət olmaya yağsız,
Mer-meyvə gətirsən də çıxarsan bu çətindən,
Etməzsən araqsız.
Dostun Gədəbəydən gətirib bir xaşa kartof,
Yazdım ona qiymət.
Yalnız demişəm lazım olur bozbaşa kartof,
Var onda mərifət!
Qoz-fındığı “Novruz”da gətirdim Balakəndən,
Keçməm belə vardan.
Heç keçmərəm o Lənkəranın mandarinindən,
Göyçaydakı nardan.
Hər kəs Qubadandırsa, gərək alma gətirsin,
Hörmətdi mənimçün,
Hər kəs Şəkidəndirsə gərək halva gətirsin,
Elmindən o üstün!
Hər kim ki, mənim sözlərimi hər dəm eşitdi,
Dövranda ucaldı.
Hər kim ki, mənim təklifimə etiraz etdi,
Ağlar günə qaldı!

Fevral, 1996

“Ağıllı” məsləhət (Bəhri-təvil)

Bəşər övladısan əl çəkmə ginən keyfi damaqdan, həmişə özgüləri seyr et uzaqdan, kefini pozma nahaqdan, oyanıb sübhi-sabahdan eləmə halı xarab, iç cana şəfqətli şərab, heç zaman əl çəkmə araqdan, arağa meyl eləyib içsə kim o, əqli-cahandır, əsl aqıl, əsl alim də odur, özgə yalandır, ona hər elm əyandır, sənə həmsöhbət olar, söylədiyi hikmət olar, sən ona əks olma ziyandır, çün onun işləri qandır, ona qan tökmək asandır, əgər içsən səni tərək eyləyəcək qorxu-tələş, onda durub hər yeri mərdanə dolaş, hər yerə sal dava-dalaş, qana bata göz ilə qaş, sən bu işə adi yanaş, lap elədikcə qazan “əhsən” bu əməldən, həmi əylən bu əməldən, mey iç hər gün ki, bu mey könlünü məstan edəcəkdir, o cəhənnəmləri, çox qəmləri, çox yasları, matəmləri viran edəcəkdir, meyə yar olsan əgər, bil yaşamaq getməz hədə, çünki qəmi-qüссə, kədər, mey ilə bir anda gedər, könlünü xoşhal edər, bir qədər artıq da içərsən meyi lap “hazır” olarsan, lap axır pullara da içki alarsan, yenə bəs eyləməsə, sat papağı, al arağı, mürgü yerin yol qırağı, hər gecə yollarda qalarsan, nə xəyallara dalarsan, bu əməllərlə demə sən canına qəsd eləyirsən, özünü məst eləyirsən, desələr dinimiz hərəm buyurubdur, onu heç içməsin adəm buyurubdur, daha sən də meyi tərgitmək əgər istəsən hərdən, necə olmuşdusa zatən, özünün nəfsini öldürməyə qoy çatmasın heç vaxt iradə, bu cahanda dəxi nuş etməyə ispiertli nə var – konyak, araq, ya ki, çaxır, insanı yüksəldər axır, dünyada insanlığa yüksəlməyi istərsən əgər sən, meyi içməkdə ol eyzən!

Oktyabr, 1996.

Tələbə

Oxuyub təhsil alan kəs kimi gəndən baxana
Görünər bəlkə də bir bəxtəvər insan tələbə.

Bu çətin, ağırlı dövrəndə də yüz xiffət ilə
Fəqət əslində olar öz qəmi pünhan tələbə.

İmtahan məqbul elə işlə qatar başını ki,
Özgə məşğulluğa tapmaz bir an imkan tələbə.

San ki, hər məqbulu, hər imtahanı bir bələdir,
Hər semestr axırı işləri əfğan tələbə!

Yığılar birdən ağır işləri üst-üstə qalar,
Olar onda qəmi aləmdə bir ümman tələbə.

Gərək hər elmə fəda eyləyə öz canını ki,
Edə bilsin işinin müşkülün asan tələbə.

Olmasa müşkülü asan yenə də işlərinin,
Gecə-gündüzdə görər kabus, şeytan tələbə.

Hərdən “Əzrayıla dönmüş” bu müəllimlərinin
Tənəsindən də olar halı pərişan tələbə

Arifə zövq olar elm, amma belə yerdə olar
Elmi öyrənməyinin zövqü də viran tələbə.

Vay o gündən ki, müəllim də inadkarlıq edə,
Qala kəsre, ola bir cüt gözü giryan tələbə.

Pulu kəm, gəzməyi, kef çəkməyi, zövq almağı kəm,
Keçirər əsla fəqir, sadə güzəran tələbə.

Bu çətin dövrü-kəsadlıqda qazanc etmək üçün
Ya gedib alver edər, ya qalar “axran” tələbə.

Hər əziyyətlə bərabər bu qürur hissi də var,
Adı hərdən özünə fəxr, şərəf-şan tələbə.

Bu şərəf hər tələbə kəslərə aid də deyil,
Çoxdu tuz, elmsiz, həm cahil, nadan tələbə.

Bu ada layiq olar hər oxuyan öz gücünə,
Kamil, elmlı, layıqlı çalışqan tələbə!

Noyabr, 1997.

Doğma hər bir sözü rədd eyləyərək

Doğma hər bir sözü rədd eyləyərək,
Nə bacardıqca da rusca deyərək,
Bu cür adətləri hər vaxt öyərək,
Nə bilək, dil, ya da millət nə demək,
Ya qürur, fəxr, şərəfət nə demək.

Söz verək ki, qələmə “ruçka” deyək,
Nöqtəyə qoy həmişə “toçka” deyək,
Ya nəfəslik nədi, “fortoçka” deyək,
Başımızda papağa “şapka” deyək,
Əskiyə, cındıra “tırıapka” deyək.

Unudub doğmanı yad söz alarıq,
Sözümüz kəmdi deyib alçalarıq,
Milli hislərdən uzaq biz qalarıq,
Bu dili rus dilinə itdirərək,
Onları dil ilə fəxr etdirərək!

İyun, 1998.

Ali məktəb müəllimlərimə.

*Dostum Həmid Ormanlıya
nəzərə yazılmış şeir.*

Bu rüşvətxor Babakişi¹,
Bağırsağın yeyər dişi,
Mühazirə deyəndə də,
“Konspekt”siz getməz işi.

Bu məllim də fizik Rizvan,
Oxuyana verməz imkan,
Deyər ki, bir “zaçot”umun
Qiymətidir otuz “şirvan”!

Bax bu məllim də Həmiddi,
Yığmadı, hamı şahiddi,
Müdirinin maşınını
Tələbələr təmir etdi!

Həmid məllim, var qüvvəsi,
“Od Yurdu”ndan² gəlir səsi,
Heç yadından çıxmır onun
“Qluşitel” məsələsi!

Bu məllim də Ağaməmməd,
Almaz tələbədən rüşvət,
Kitab yazıb sata-sata
Bir təhər saxlayar külfət.

¹ Adlar şərti deyil, həqiqidir

² “Odlar yurdu” universiteti nəzərdə tutulur

Bu məllim də Allahverdi,
Oxuyana “əla” verdi,
Bilməyən tapşırılmasın,
“Tapşırız” onun dərdi!

Bu məllim də Bəxtiyardır,
Özü də tərki-diyardır,
Deyir: -Çəkdiyın qapıdan
“Kamaz” girməz, yerin dardır.

Bu məllim də Məmmədiyə,
Sadiq qalar “kişi”liyə³,
Tələbə heç nə verməsə -
Deyir – qiymət yazım, niyə?

İyun, 1999.

³ *Həmin müəllimin öz aramızda ləqəbi “kişi” idi.*

Digər mövzularda olan şeirlər

Dəniz

Uşaq, körpə, qoca, cavan,
Gözəl, çirkin, yaxşı, yaman,
Varlı, kasıb, müdrik, avam,
Bu dünyada hər cür adam
Birləşibdir,
 bir olubdur bu dənizdə.
Dünyaya yad bir mənzərə
 qurulubdur bu dənizdə!
Dəniz döyür sahilini
 dayanmadan,
Dalğaları yuyur çılpaq bədənləri
 yorulmadan, usanmadan!
Böyük dəniz,
Kaş ki, sən bu bədənləri
 yuduğun tək
Yuya biləydin ruhları,
Böyük-böyük günahları.
Yazıq dəniz,
Sən nə qədər çırpınasan
 yenə təmiz olmaıq biz.
Vaxt çatacaq,
Gün batacaq,
Səndə bir olan insanlar,
Hərəsi öz libasında,
Hərəsi öz maskasında
Çəkiləcək köşəsinə,
Dönəcək öz peşəsinə,
Məmur rüşvət almağında,
Kasıb möhtac qalmağında,
Ayaq tutan ağ yalanlar,
Ucalanlar,
Alçalanlar,
Tərəzidə aldadanlar,

Uduzanlar və udanlar...
Böyük dəniz,
Sənsə heç vaxt dəyişməzsən,
 elə həmin ki dənizsən,
Cansız bir varlıq olsan da
Fəqət, canlı insanlardan
 əslində daha təmizsən!

11. 07. 2010

Ayan qızım

Göydə Ayı andırırsan
Mənim adı Ayan qızım,
Görüm elə Ay kimi də
Yüksəklərdə dayan, qızım!

Bu dünyanı anla dərin,
Qulu olma simu-zərin,
Olsun ən böyük dəyərin
Ağlın, abır-həyan, qızım!

Elim ulu, yurdum böyük,
Fəqət köksü bölük-bölük,
Sev Vətəni, olma dönük,
Vətən dərdinə yan, qızım!

29. 08. 2009.

Xəyallar

Nə qədər xoşdu xəyallar,
Qəlbimin dostu xəyallar.
Tale məndən üz döndərsə
 hər şeyimi alsa bir gün,
Bağlayaraq əl-qolumu
 məhbəslərə salsa bir gün,
Döndüyüm son pənah yerim –
 xəyallarım,
Keçmişimdə xatirələr,
Gələcəkdə arzularım, diləklərim –
 xəyallarım...
İçim, canım –
 xəyallarım,
İlk məkanım,
Son ünvanım –
 xəyallarım.
Ha üzürəm,
Ha süzürəm
 xəyallarda,
Xəyal elə xəyal olur,
Amma elə həqiqətin zövqü yenə
Xəyallarla gerçək olur,
 real olur!
Xəyallarım arzularçün,
 amallarçün,
Arzularım səadətçün,
Səadətim yenə şirin
 xəyallarçün

31. 08. 2005.

İnanıram

İnanıram,
varlığıma inandığım tək,
Bir asudə, azad, xoşbəxt
zaman gələcək,
Əsarətin, haqsızlığın
sərt qaranlığı,
Hürriyyətin işığında
bir gün itəcək.
İblislərin, xainlərin
hökmranlığı
Mələklərin hökmü ilə
sona yetəcək!

Yanvar, 2001.

Sən göylərə uçduğun gün.

Ə. Elçibəyə

Sən göylərə uçduğun gün,
Behiştə nur saçdığın gün,
Nə dost, sirdaş ağlar səni,
Nə bir yaxın,
qohum-qardaş ağlar səni.
Fəqət, gözü yaş bilməyən,
Nə dost, nə qardaş bilməyən,
Bir qəlbi daş ağlar səni,
Töküb qan-yaş ağlar səni!

Sentyabr, 2000.

Böyük

Ə. Elçibəyə

Sənin bir ömürdə daşdığını
Yüz ömür bir yerdə daşıya bilməz,
Ürək daşımağa böyük gərəkdir,
Hər ürək ki dözüb yaşaya bilməz!

Nədir daşdığın? – ötən illərdə,
Min-min insanların qalan diləyi,
Aşiqi olduğun türk millətinin
Xoşbəxt həm bu günü, həm gələcəyi.

Nədir daşdığın? – ötən illərin
Ümmanında itən dürlər, incilər,
Onları tapanda türk millətinə
Güc, qürur, azadlıq, şərəfət gələr!

Niyə daşıyırsan? – yüz illər daha
Millətin onları dağıtsın deyə,
Dağılıb, itirilib, qurtaran günü
Yeni “Elçi” yığıb qayıtsın deyə!

Qısqanclıq edərlər bu öndərliyə,
“Bəlkə mən də öndər olardım” deyə,
Əgər düşünsələr, “olmadım niyə?”
Bilsinlər, Tanrıdan rıza gərəkdir,
Qısqanan qəlblərə cəza gərəkdir!

İyun, 2000.

Çıxdı Günəş qırmızı

Çıxdı Günəş qırmızı,
An, gülüm, an, an,
Eylədi xoşbəxt bizi,
Qan, gülüm, qan, qan!

Hər birimiz bir çiçək,
San, gülüm, san, san,
Şeytanı yenmiş mələk,
Can, gülüm, can, can!

Batdı günəş qap-qara,
Yan, gülüm, yan, yan,
Saldı bizi ah-zara,
Can, gülüm, can, can!

Doğar günəş bir daha,
Tez, gülüm, tez, tez,
Eylə dua Allaha,
Döz, gülüm, döz, döz!

Aprəl, 2000.

Allahdır

Göstərmə Allaha yaxşını, pisi,
Allah hər bir şeyi görəndə, Allahdır,
Demə görünməyir, gəlməyir səsi,
Başımız üstündə duran Allahdır!

Görəndə deyərək “sonsuz” adına,
Qonşusu istehza eyləyir ona,
Bir kor qız diləyən sonsuz qadına
Bir gözü kor qızı verən Allahdır! *

Apriel, 2000.

**Ağdam rayonunun Muğanlı
kəndində olmuş hadisə.*

Dərd deyil ki

Haqqın varsa,
Haqsızlıqla dünya dola
Dərd deyil ki,
İnsan qəlbi min arzudan,
kamdan qala,
Dərd deyil ki.
Lap sonunda dəliliklə
Qəlbin asudəlik bula,
Dərd deyil ki.
Bir dərd ki, bir vaxt insanı
Az yaşında müdrik edə,
Zaman ilə çıxıb gedə,
Hərdən də düşəndə yada,
Hətta bir az şirin dada,
Dərd deyil ki.
Gülüşünlə, sevincinlə
zaman-zaman
Dərd ki gəldi-gedər ola,
Əzabını çəkəndəsə
Yükü bir “ah” qədər ola,
Dərd deyil ki.
Dərd ki, qaldıqca köhnələn,
lap saralan, solan ola,
Dərd ki bircə dəqiqəlik
qəlbə unudulan ola,
Dərd deyil ki!
Dərd odur ki, birdən durub
vicdan səni haqsız görə,
Ruhuna min əzab verə,
Vicdanının səsi sənin
Hər izini, addımını
hər an təqib edə-edə,
Kölgə kimi bir yanında

gedə-gedə,
İti qılınc tək qəlbini
dəlib edə dəlik-dəlik,
Dünya adlı bir məhbəsdə
axtarasan asudəlik,
Tapmayasan bir an belə,
Tapmağına qalmaya heç
güman belə!
Öz içindən gələ sənə
elə əzab, elə zülm,
Nə dəlilik çarə ola,
nə də ki, bir ucuz ölüm!

Avqust, 1999.

Dünya, səndən əl çəkimm

Taleyimin hər an üzü döndüsə,
Qəlbimdəki arzu, ümid söndüsə,
Həyat gəlib gözdə heçə endisə,
Dünya, səndən əl çəkimm, bilmirəm!

Dörd bir tərəf namərdlərlə doldusa,
Haqq müttəhim, nahaqq hakim oldusa,
Əl çəkməyim haqqa gedən yoldusa
Dünya, səndən əl çəkimm, bilmirəm!

Sevinc məndən hər an qaçar oldusa,
Qəlbim gəlib sonda naçar oldusa,
Hər bəlaya, dərdə düçar oldusa,
Dünya, səndən əl çəkimm, bilmirəm!

Mart, 1999.

Xocalı adlı bir faciəmiz var

Demə bu dünyada nəşibmiş bizə,
Xocalı adlı bir faciəmiz var,
Qanla yazılıbdır tariximizə,
Unutmaz heç zaman bu el, bu diyar,
Xocalı adlı bir taleyimiz var!

Orda bir el-oba, yurd talanıbdır,
Köksümüz üstündə od qalanıbdır,
Orda namusumuz tapdalanıbdır,
Allah göz ola kor, qulaq ola kar,
Xocalı adlı bir faciəmiz var!

Yoğruldu bu elin qanla torpağı,
Qılincdan keçrildi körpə uşağı,
Çəkildi bir zülm, vəhşilik dağı,
Tanrı dərğahına çıxdı ahu-zar,
Xocalı adlı bir faciəmiz var!

Allahdır yaradan axı insanı,
O verib insana vücudu, canı,
Zülmün, vəhşiliyin var bir divanı,
Zülmünə məhkumdur zalım, zülmkar,
Xocalı adlı bir faciəmiz var!

Xocalı dildə bir dərd kəlməsidir,
Bir gün yox, bir əsrin faciəsidir,
Bu haray, bu fəryad haqqın səsidir,
Eşitsin bu dünya, olsun xəbərdar,
Xocalı adlı bir faciəmiz var!

Bəsdir qəmə batdıq, bəsdir hüzn, yas,
Babalardan bizə mərdlikdir miras,
Namərd yağılardan alaraq qisas,
Bir gün edəsiyik biz onları xar,
Xocalı adlı bir faciəmiz var!

Fevral, 1999.

İnsanlıq

Səadət bəlkə kef, bəlkə əzabdı,
İnsan oğlu onu bəs nədə tapdı?
Səadət insanlıq, bir də savabdı,
İnsanlıq qərəzdən hər an qaçmaqdır,
Ən böyük bir savab ürək açmaqdır!

Mərd olanı axmaq biləndən uzaq,
Namərd olmayana güləndən uzaq,
Yoldaşına kələk gələndən uzaq,
İnsanlıq qərəzdən hər an qaçmaqdır,
Ən böyük bir savab ürək açmaqdır!

Xoş sözlə arzular oyanan olur,
Qocalar özünü gənc sanan olur,
Könül möcüzəyə inanan olur,
İnsanlıq qərəzdən hər an qaçmaqdır,
Ən böyük bir savab ürək açmaqdır

Dekabr, 1998.

Yaşamaq qanunu

Göz açırıq bu dünyaya yaşamağın həvəsində,
Gələn gündən bulunuruq həyat mübarizəsində.
Hər birimiz sanırıq ki, sahibiyik bu zamanın,
Əslən zaman ola-ola tək sahibi hər insanın.
Hər birimiz bir səadət idealına inanırıq,
Qəlbimizin arzusuna, xəyalına inanırıq.
Çatmaq üçün bu dünyada arzulara, səadətə,
Bir şövq ilə qatlaşırıq hər əzaba, hər zəhmətə.
Bir gün ən böyük bir arzun gerçək olandasa sənə,
Tez təzə bir arzu çıxır, olmayırsan xoşbəxt yenə.
Çatıb arzulara xoşbəxt sanmadıqca özümüzü,
Tez dikirik daha yüksək arzulara gözümüzü.
O qədər tamahı iti gəlmişik ki, bu dünyaya
İstəyirik kosmonavt tək çıxmaq ulduzlara, Aya.
İş çətinə düşəndəsə özümüzə gəlirik biz,
Xoşbəxt görünən keçmişin tez qədrini bilirik biz.
Vaxtında bilmədiyimiz üçün peşiman oluruq,
Hər şeyçün Allaha şükür eyləyən insan oluruq.
Lap bədbinləşirik dönsə bir az da taleyin üzü,
Axtarıq tək bir ümid, bir quru təsəlli sözü.
Kimin ümidi qalıbsa, bəlkə də bir səadətdir,
Çünki, həyatda insana hərdən fələk çox namərddir.
Elə bir iş işləyir ki, qəlbə arzu, ümid sönür,
Arzu, ümid həqiqətdə əsl möcüzəyə dönür!
Yaşamaqçün məcbur olub həqiqətini danırısan,
Möcüzəyə inanırısan!

Noyabr, 1998.

Gənclər üçündür

Bu aləm gənclərin deyil, ya nədir?
Nə var təbiətdə gənclər üçündür.
Yaş ötsə səadət bir əfsanədir,
Əsl səadət də gənclər üçündür!

Mənalı nə varsa bizim həyatda,
Şənlik də, bayram da, toy da, büsat da,
İncə musiqi də, xoş muğamat da,
Şeir də, sənət də gənclər üçündür!

Gənc olan aldatmaz özü özünü,
Görər səadətin hər bir üzünü,
Qocalsam deyərəm yenə düzünü:
-Həyat cəmiyyətdə gənclər üçündür!

İyul, 1998.

Fəqirlik

Vara qürur deyən insan mərd deyil,
Xoşbəxt olmağımçün var da şərt deyil.
Fəqirlik nəinki ağır dərd deyil,
O, mənim bəlkə də səadətimdir,
Mənim öz taleyim, öz qismətimdir!

Çox vaxt görməyəndə insan fəqarət,
Olar harınlamaq, xudbinlik adət,
Gərək insanlığa edəsən hörmət,
İnsanlıq, kamillik var-dövlətimdir,
Fəqirlik bəlkə də səadətimdir.

Namərd olmamaqçün yaxına, yada,
Ehtiyac görəsən gərək dünyada,
Fəqirlik nə qədər acı olsa da,
Bu mənim bir şirin həqiqətimdir,
Fəqirlik bəlkəsiz səadətimdir!

Aprel, 1998.

Qaçqınlıq

Bu insandır, yurd yuvası, od ocağı öz cənnəti,
Öz qəlbində gələcəkçün min arzusu, min niyyəti,
Bircə anda məhv olarsa neçə evin səadəti,
Yoxsa bu bir axır-məhşər, qiyamət çathaçatıdır?
Bu ki insan həyatıdır!

Ömür eşqiylə yurdunda hər kəs cahi-cəlal edib,
Ocağında həm sevinib, həm qəm edib, məlal edib,
İndi bir ömür əzabı zalımlara “halal edib”
İki-üç əşya, bir libasla çıxmağı son nicatıdır?
Bu ki insan həyatıdır!

Bu olanlar de ki haqqa, ədalətə necə sığa?
Bu insanlar da bəs axı layiq idi insanlığa,
Neçə ailə töküdülər çölə, düzə, alaçığa,
Bu həyata layiq axı xaliqin heyvanatıdır,
Bu ki insan həyatıdır,
Bu ki insan həyatıdır!

Aprel, 1998.

Dərd və gülüş

Bu gülüşün altı dərddir,
Can dərd çəkir gülə-gülə.
Bu fələk gör nə namərddir,
Can da yanıb döndü külə,
Dərdi çəkdi gülə-gülə!

Bilmirəm ki, bu nədəndir,
Qəlb nə nikbin, nə də şəndir,
Dərdi öz məhvinə təndir,
Öz dərmini bilə-bilə
Can dərd çəkir gülə-gülə!

Yəqin ki, bu son ümiddi,
İndi artıq o da itdi,
Elə bilmə gülüş getdi,
Bu dodaqlar qaçır elə,
Can dərd çəkir gülə-gülə!

Ən xoşbəxt gün ötən gündü,
Hər cəhətdə o üstündü,
Lap fələyin üzü döndü,
Bu can isə dözüür hələ,
Dərdi çəkir gülə-gülə!

Dünyanın çox bəlası var,
Olar sonunda intihar,
Hər naçarı gülüş tutar,
Qoymaz birdəfəlik ölə!
Can dərd çəkir gülə-gülə!

Düşsək də hər ağlar günə,
Gülüş məqam tapıb yenə
Tezcə gəlib keçər önə,
Göz yaşını silə-silə.
Can dərd çəkir gülə-gülə!

Kim görürsə, Şirvaniyə
Deyir: -Üzün gülür, niyə?
Bilmirəm nə etsin deyə
Bu dodaqlar qaçır belə,
Can dərd çəkir gülə-gülə!

Fevral, 1998.

Analar

Düşünürdüm,
Qəlbimə bir sual gəldi:
-Kimsən, anam?
Cavab gəldi:
-Nazın ilə oynayanam,
Sən gecələr ağlayanda beşiyində,
Mən də sənin səhərədək keşiyində
Nazın ilə oynayanam!
Olmayıbdır, olmayacaq,
 ola bilməz bil ki, sənin,
Mənim qədər bu dünyada
 sənə qayğı bəxş edənin.
Olmayıbdır, olmayacaq
 mənim kimi bir insanın,
Mənim qədər səbri olub
 nazın ilə oynayanın,
Ömür boyu yenə sən

borclu qalacaq bu canın.
Can bala , yox, borc demirəm,
bəxşişimdir,
Mən anayam bu da mənim
adı müqəddəs işimdir...
-Sən, ay mənim canım anam,
Həqiqəti necə danam,
Sənin mənə yandığını
Yəqin sənə çətin yanam,
Bunun üçün ömür gödək,
Ömürü uzadan gərək.
Ana, bəyəm
İndi nəyəm?
Bu on doqquz yaşımda da
Qucağında bir körpəyəm,
Aciz, arsız,
İqtidarsız,
Bir insafsız,
Etirafsız.
Bir körpəyəm, sən də mənim
başım üstündə həyansan,
Bu yaşda da yenə mənim
nazım ilə oynayansan!...
Övladının uğurunda
analar nə günlər görüb,
Ana nələrdən vaz keçib,
nələrini qurban verib,
Miqdarı yox, qədəri yox,
Bəlkə ondan birindən də
övladının xəbəri yox!
Analarsa bu əzabdan,
iztirabdan
usanmazlar,
Bu əzabın,
iztirabın

qarşılığını ummazlar,
Amma taparlar əzabda,
iztirabda
səadəti!
Nə gözəldir təbiətin,
cəmiyyətin
bu adəti,
bu hikməti!
Sanki itir bu əzablar
Övladına sevgisində, həvəsində,
Sanki qalır bu borc, əzab
Bir sevginin, məhəbbətin kölgəsində!
Heç bir zaman bu analar
Övladıçün etdiyinə
olmaz peşman,
Yenə edər canın qurban,
Olmasa da böyüyəndə
övladının ləyaqəti,
Son məqamda
tapar təkəcə övladının
varlığında səadəti!
Nə gözəldir təbiətin,
cəmiyyətin
bu adəti!
bu hikməti!
Bu hikmətdir
anaları dahi edən,
Müqəddəs, ilahi edən.
Tanrı bizə bəxş eləmiş
ömür, dünya bir həvəsdür,
Bir hikmət var bu dünyada
o bir haqdan gələn səsdür –
hər bir ana müqəddəsdür!

Yanvar, 1998.

Qəzəl

Mehman sənə cahanda kədərdir, könül, yenə,
O, canımın da məhvi qədərdir, könül, yenə.

Hər tazə qəm ötəndən ağır gəldi insana,
Bu qəm ötənkidən də betərdir, könül, yenə.

Səbr eylədikcə vaxt da keçər, qəm də köhnələr,
Sannam ki, qəm də gəldi-gedərdir, könül, yenə.

Gər tazələnsə qəm, bilərəm, qəm də ölməyib,
Görrəm səbir də, söz də hədərdir, könül, yenə.

Qəm var ki, dağ da, daş da dayanmaz əzabına,
Yalnız dözən cahanda bəşərdir, könül, yenə.

Şirvani çıxdı qəmlə yenə əsla davaya,
Kimdə süqutdu, kimdə zəfərdir, könül, yenə?

Oktyabr, 1997.

Məhbus qrup yoldaşına

Sən bir məsum, bir sadələvh, təvazökar bəşərsən,
Nə şər əməl sahibisən, nə bir qəlbə dəyərsən.
Zalımlıqdan, qəddarlıqdan, namərdlikdən uzaqsan,
Böyüklərlə böyüksən sən, uşaqlarla uşaqsan.
Hər kəsə xoş rəftarınla sevdirərsən özünü,
Tanış-biliş yanında da ağ edərsən üzünü.
Rəvadımı məgər sənə məhbus adı almağın,
Cahillər tək cani olub məhbəslərdə qalmağın?
Sənin məhbus olmağına inanmazlar heç vədə,
Tanış-biliş yanında bil, üzün ağdır yenə də!

Əyilmə sən, məğrur dayan, çün ki, tanır səni hamı,
Kim tanıyar lənətləyər, bil, səni yox, bu əyyamı.
Bu ad sənə layiq deyil, fələk qəddar etdi səni,
Fələk özü günahkardır, cinayətkar etdi səni.
Məhkəmədə veriləndə sual səndən utanacaq,
Qollarına vurulanda qandal səndən utanacaq.
Utanacaq sən girdiyin məhbəslərin divarları,
O divarlar bil ki, heç vaxt dik baxammaz sənə sarı!
Sənin cani olmağın bu ağılımıza çətin sığa,
Sən məhbəsə layiqsənsə, kim layiqdir azadlığa?!
Məhbus sanma özünü sən sərt divarlar arasında,
Sən yenə də bizimləsən – tələbələr sırasında!

Sentyabr, 1997.

Gənclik

Qəlbə nisgil olar yada düşəndə
Bir kərə ömür var, bir kərə gənclik.
Durub neyləyim ki, bilim qədrini,
Keçməsin ömürdə boş yerə gənclik,
Bir kərə ömür var, bir kərə gənclik!

Hər dilək gənclikdə mənalı, xoşdur,
Yaş ot sə bəlkə də mənası boşdur,
Hər cür zövq, gözəllik gəncliyə tuşdur,
Açıbdır bir özgə mənzərə gənclik!
Bir kərə ömür var, bir kərə gənclik!

Bir vaxt gənclik kamı çox gec olanda,
Çox şeydən məhrum, həm möhtac olanda,
Ruhun gənc qalanda, can qocalanda
Olacaq bir acı xatirə gənclik!
Bir kərə ömür var, bir kərə gənclik!

İyun, 1997.

Mən özümü bağışlaya bilmirəm

Halal gələr, haram gəlməz əlimdən,
Bir an nahaq söz çıxanda dilimdən,
Ya bir günah əməlimdən, felimdən
Mən özümü bağışlaya bilmirəm.

Güzgüdə hey mən baxaram özümə,
Güzgüdəki mənə baxan gözümə,
Nəzər salıb hey ayrimə, düzümə
Mən özümü bağışlaya bilmirəm.

Baxma, çıxıb çoxlarının xarabı,
Hər əmələ canlarının var tabı,
Mən çəkərəm hər an vicdan əzabı,
Çün özümü bağışlaya bilmirəm.

Öz qəlbim də nədən olmaz yar mənə,
Belə yerdə dünya gələr dar mənə,
İçimdə bir tənə edən var mənə,
Mən özümü bağışlaya bilmirəm.

Bu dünyadır, gələr hər cür vaxt-vədə,
Kimse məndən bir kərə incisə də,
Gəlib məni bağışlayar bəlkə də,
Mən özümü bağışlaya bilmirəm!

02. 11. 1996.

Köçkünün gileyi

Biz ki yaşamaqdan yorulmamışdıq,
Toz tək ayaq altda ovulmamışdıq,
Anamızdan qərib doğulmamışdıq,
Doğma ev, doğma el bizim də vardı.

O vaxt əsl ömür-günü görürdük,
Biz də insan kimi ömür sürürdük,
Həyat bağçasının gülün dəiridik
Doğma yurd, çəmən-çöl bizim də vardı.

Bir insan ki, oldu elinə həsrət,
Bu ruha bədəndə əzab-əziyyət,
Görənlər qoymasın bizlərə minnət,
Axı hər şey əzəl bizim də vardı!

İyul, 1996.

Bizi elimizə qaytaran fələk

Ömür-gün o doğma diyarda qaldı,
Yayda, qış da qaldı, bahar da qaldı.
Görəsən bu qədər bə harda qaldı,
Bizi elimizə qaytaran fələk?

Ellərdə gözəl bir məsəl var belə,
Bir ev evə sığmaz, sığsa el-elə,
Biz bu dünyadaykən təki tez gələ
Bizi elimizə qaytaran fələk.

Köçkünlük dərini hər insan bilər,
Həm olan, həm də ki, olmayan bilər,
Bəs onda bilmirəm nə zaman bilər,
Bizi elimizə qaytaran fələk?

De necə olmasın düşmənlərə kin,
Qalmadı nə ömür, nə iman, nə din,
Nə vaxtsa bir zaman gələcək yəqin,
Bizi elimizə qaytaran fələk.

Bu illər ötdükcə öz həyatımdan,
Qorxuram o illər çıxı yadımdan,
Görsəz deyın gəlsin mənim adımdan
Bizi elimizə qaytaran fələk.

11. 04. 1996.

Beş yaşlı cocuq.

Ay qəlbi sevincli beş yaşlı cocuq,
Nə qəmli, nə də ki, təlaşlı cocuq,
O qədər çoxdu ki, dünyada nemət,
Sanki, bu dünyanın özüdür cənnət!
Ondan kam alanda onu bil ki, sən
Dünyanın bu zəngin nemətlərindən
Həyatda səninçün hey təmənnasız
Bəxş edən atandı, anandı yalnız!
Ataya, anaya borcumuz çoxdur,
Bu borcun dünyada əvəzi yoxdur!
Bu gözəl dünyada hər an sevin, gül,
Ancaq hər güləndə təki bunu bil,
Bu dünya səninçün oldusa cənnət,
Varındı atana, anana minnət!

Fevral, 1996.

Qəzəl

Ömrün keçən il-günləri üst-üstə varaqdır,
Aləm mənə hər gündə də bir tazə maraqdır.

İllər yüz ötüb keçsə də sanki, bu cahanda
Hər gün bu bəşər tazə doğulmuş bir uşaqdır.

Yalnız bu könül kama xəyallarda qovuşdu,
Aşkarda ona hər cürə qəm-qüssə qonaqdır.

Bilməm necə insan kimi ömr eyləyərik biz,
İllərdir o doğma elimiz bizdən uzaqdır.

İnsançün, Ədilli, çox olar dünyada dərd-qəm,
Bir dərdim əgər varsa, o dərdim Qarabağdır!

Noyabr, 1995.

Çarəsiz qəm

Qəm var ki, könülə amansız olar,
Könül qəm önündə çarəsiz qalar,
Könülə tuşlanar bir qəm zərbəsi,
Sınıb çiliklənər könül şüşəsi,
Ağır olar sınıan şüşənin dərdi,
O ki pak sudan da ləkələnərdi!
Bu dəmdə bir ümid varmı sabaha?
Sınıbsa bitişməz şüşə bir daha!
Gülüş dodaqlara gəlməz ki bir dəm,
Könülə saxlayar əbədi matəm.
Nə qədər gülüşə etsə də meyil,
Zaman bu yazını pozası deyil,
Daş üstə cızılan kədər naxşıdır,
Ölüm yaxşıdır!

Oktyabr, 1995.

Tək bənd

Qoy könül olmasın bir an da dərdsiz,
Dünyada çəkməyə zülüm yaxşıdır!
Ömrü əziyyətsiz yaşamaqdansa,
Yanıb yerdə qalan külüm yaxşıdır!

Oktyabr, 1995.

Məktəbli cocuq

Bir ana əlindən ovsun götürüb
Hər səhər məktəbə yollanan cocuq,
O şən əyyamında nə bəxtəvərsən,
Varmı bu dünyada qəmxanan, cocuq?

Düşün ana kimi yaxının varmı?
Gülüş-sevincinin baisi – Ana!
De ki, ondan başqa bəşər olarmı,
Sənə onun kimi ürəkdən yana!

Bir ana əlidir dərдинə məlhəm,
Yüz dava-dərmandan daha yaxşıdır!
Ana kölgəsində nə kədər, nə qəm?
Tutasan adını baha yaxşıdır!

May, 1995.

Ocaq

Adın bir yurd-yuva rəmzinə dönüb,
Yandıgın yer əziz məkandır, ocaq.
Sən ömür-günümüz, səadətimiz,
Qəlblərdə nisgili də yandır, ocaq!

Bir ocaq qalayaq, alovu isti,
Ucalsın göylərə dalğalı tüstü,
Yığışaq başına bir axşamüstü,
Qaranlıq gecədə həyandır ocaq.

Bir doğma, mehriban, xoş söhbəti var,
Həm nuru, həm də ki, hərarəti var,
Sanki, bir pir kimi kəraməti var,
Bəşərə bir dindir, imandır ocaq.

Söndün külün qaldı, sığınaq hara?
Yurd-yuva həsrəti çəkəcək dara,
Yenə də nur çilə doğma diyara
Canımız yolunda qurbandır, ocaq!

İyun, 1994.

Mündəricat

Vətənpərvərlik mövzusunda olan şeirlər.....	5-14
Əziz Vətən.....	6
Mənim Odlar diyarım.....	8
Döyüşə gedirəm.....	9
Uğur marşı.....	10
Ay quzeydən gələn namərd.....	11
Savaş.....	12
Millətçilərək biz.....	13
Bir eldir axı.....	14
Sevgi şeirləri.....	15-69
Sənli günlərim.....	16
Varam.....	17
Qəzəl (Heç nəyim yoxdur, cahanda bir nigarım var mənim).....	18
Səadətim.....	19
Səni sevə-sevə.....	20
Mən ağlamaq istəyirəm.....	21
Sən deyilsən.....	22
Get sevgilim.....	23
Mənə çıx get deyən gözəl.....	25
Sənsiz bu dünya ki heç gəlir mənə.....	26
Mənim biganə sevgilim.....	27
Adi bir insan tək tapmışdım səni.....	28
Bir köhnə sevgi.....	29
Bir gözəl ağlar qoymuşam.....	30
Bir an baxdım gül çöhrənə.....	31
Küsən yar.....	32
Taleyim veribdir bir kərə aman.....	33
Tale ulduzlarımız.....	34
Çıxart gözündən eynəyi.....	35
Tale bizi görüşdü.....	36
Qəzəl (Sən bilirsənmi mənimçün nə deməksən, gözəlim).....	38
Quşçıgaz.....	39

Özüməm.....	40
Günah özümdədir.....	41
Tək bənd (Ayrılığın son qoyubdur hər şeyə).....	42
Möhtacam.....	42
Səndədir.....	43
Qəzəl (Yaxşı ki, eşqaləməimdə sən gülüm, var olmusan).....	44
Tək bənd (Sən tək bir gözəli sevən bir insan).....	45
Gözəlliyin var.....	45
Nəyinə gərəyəm.....	46
Qəzəl (Var vücudumda dərin yarası naz etməyinin).....	47
Mənimçün yaranmamısan.....	48
Məni vəd gözləyən görməyəcəksən.....	49
Bilərəmmi mən.....	50
Qəzəl (Olub eşq aludəsi bir gülürüz yar sevirəm).....	51
Qəzəl (Səni sevən, gözəlim, təkçə bir nəfər kim olar?).....	52
Qəzəl (Hər yerdə, məkanda çıxan aşkarə məhəbbət).....	53
Qəzəl (Gözəlim, öylə gözəl, incə gəlirsən ki, mənə).....	54
Qızlar.....	55
Qəzəl (Hər kimə sevdalı bu aləmdə sevda yetməyə).....	56
Gözəl qız, sən nə gözəlsən.....	57
Qəzəl (Kim sevsə bilər ki, necə hikmətdi məhəbbət).....	59
Olasan mənim.....	60
Qəzəl (Aşıqlərə afətlərinin vəsli gərəkdir).....	61
Sevgilim.....	62
Qəzəl (Dilbərə, ol hüsnünə heyran qalanın var sənin).....	63
Qəzəl (Gözəl, hüsnün ürəklərdə nə halətdir, biləydin kaş).....	64
Özünə vurulmuşam.....	65
Qəzəl (Əhsən o dünyaya ki, sən tək gözəl cananı var).....	66
Oldu.....	67
Qəzəl (Bir kərə gördüm səni, ey gül, qərarım qalmadı).....	68
Qəzəl (Tər güllərin də bülbülə avazı var imiş).....	69

Satirik şeirlər.....	70-77
Rüşvətxor müəllim.....	71
Ağıllı məsləhət (Bəhri-təvil).....	73

Tələbə.....	74
Doğma hər bir sözü rədd eyləyərik.....	75
Ali məktəb müəllimlərimə.....	76
Digər mövzularda olan şeirlər.....	78-108
Dəniz.....	79
Ayan qızım.....	80
Xəyallar.....	81
İnanıram.....	82
Sən göylərə uçduğun gün.....	82
Böyük.....	83
Çıxdı Günəş qırmızı.....	84
Allahdır.....	85
Dərd deyil ki.....	86
Dünya, səndən əl çəkimmə.....	87
Xocalı adlı bir faciəmiz var.....	88
İnsanlıq.....	89
Yaşamaq qanunu.....	90
Gənclər üçündür.....	91
Fəqirlik.....	92
Qaçqınlıq.....	93
Dərd və gülüş.....	94
Analar.....	95
Qəzəl (Mehman sənə cahanda kədərdir, könül yenə).....	98
Məhbus qrup yoldaşıma.....	99
Gənclik.....	100
Mən özümü bağışlaya bilmirəm.....	101
Köçkünün gileyi.....	102
Bizi elimizə qaytaran fələk.....	103
Beş yaşlı cocuq.....	104
Qəzəl (Ömrün keçən il-günləri üst-üstə varaqdır).....	105
Çarəsiz qəm.....	106
Tək bənd (Qoy könül omasın bir an da dərdsiz).....	107
Məktəbli cocuq.....	107
Ocaq.....	108

Ədilli Şirvani Kamil oğlu

MƏNİM ODLAR DİYARIM
(Şeirlər)

Redaktor:

Fil. e. d., prof. *Nəsir Əhmədli*

BAKI – “ADİLOĞLU” – 2011